

УВОД

Хвала на Аллах, и поздрава и спасението да са върху последния пророк, Мухаммед син на Абдуллах (С.А.В.).

В разпространяването на ислямските науки има велики следи в разясняване на същността на Исляма, заздравяване основите на религията, и издигане на обществото.

Тази благородна цел е целта на Ислямския университет, който иска да я осъществи по пътя на приканването (деа`ва) и разяс-няване на науките. За да се осъществи това, деканата за научни изследвания се занимава с програмиране и подготвяне на много желани и научни мероприятия, като степенувани изучавания на Исляма и неговите добри качества, и тяхното разпространяване, и се грижи да предаде на синовете на ислямската общност най-достоверните и правилни знания за Исляма, за неговото убежде-ние и вяра, и неговите задължения.

Сега ви предлагаме тази книга “ **Основите на вярата** “.

Тя е една от програмите на деканата за научни изследвания, като искаше от група преподаватели в университета, да съберат и напишат тази тема. След това задължи научната комисия към деканата, да провери каквото са написали, да допълнят каквото са изпуснали, и да излезне на подходящия начин, като свързваха всички научни положения с нейните доказателства от Корана и Суннета.

Деканата се грижи-чрез тези книги-да предаде на синовете на ислямския свят полезни религиозни знания, и затова ги превежда на всички езици и ги вкарва в програмата за международни знания (ИНТЕРНЕТ).

Накрая искаме от Всевишния Аллах да награди власта на кралство Саудитска Арабия с най-пълноценните награди, за го-лямия труд, който полагат за Исляма и неговото разпространение и защитаване, и за всички положени грижи за този университет.

И искаме от Благословения и Всевишан Аллах да се възпол-зат хората от тази книга, и да помогне да се осъществят оста-налите научни мероприятие на деканата – с Неговата почит и благоволение. Също искаме от Всевишния Аллах да ни напъти всички към онова, което обича и е доволен от него, и да ни отреди от напътващите към истината и да бъдем нейни помощ-ници.

Аллах да поздрави с почит и спасение Неговия раб и пратеник, нашия Пророк Мухаммед (С.А.В.), семейството му и неговите сподвижници.

Деканат за научни изследвания

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

В името на Аллах,Всемилоствивия,Милосърдния!

ОСНОВИТЕ НА ВЯРАТА (ИМАНА)

Основите на вярата са:

- вяра в Аллах
- в Неговите меляйкета (ангели)
- в Неговите книги
- в Неговите пратеници
- в Съдния ден
- в съдбата- доброто и лошото й.

Всевишния Аллах казва:

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ

مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ﴾

(البقرة 177)

“...Праведността е у онзи,който вярва в Аллах и в съдния ден, и в меляйкетата, и в книгите, и в пророците.”

(сура ал-Бакара-177).

﴿ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ؕ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَامَنَ بِاللَّهِ

وَمَلَائِكَتِهِ ؕ وَكُتُبِهِ ؕ وَرُسُلِهِ ؕ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ ؕ وَقَالُوا

سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ؕ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ﴾ (البقرة 285)

“Пратеника повярва в онова, което му бе низпослано от неговия Господар, повярваха и вярващите. Всеки от тях повярва в Аллах и в Неговите меляйкета, и Неговите книги, и Неговите пратеници. Не правим разлика между никого от

Неговите пратеници. И рекоха: Чухме и се подчинихме, опрости ни Господарю наш!Към Теб е завръщането.”

(сура ал-Бакара-285).

﴿ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴾ (القمر 049)

“Ние всяко нещо сътворихме с мяра (съдба).”

(сура ал-Камер-49).

И Пратеника (С.А.В.) казва в следния хадис:

((الايمان ان تؤمن بالله و ملائكته و كتبه و رسله و اليوم الآخر و تؤمن بالقدر خيره و شره)) [رواه مسلم].

“Вярата е да вярваш в Аллах, в меляйкетата Му, в книгите Му, в пратениците Му и в съдния ден, и да вярваш в съдбата- доброто, и лошото ѝ.” (предаден от Муслим).

Вярата е изричане с езика, убеждение със сърцето и извършване на дела с частите на тялото, увеличава се с подчинение и се намалява с прегрешение. Всевишния Аллах казва:

﴿ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تَلَّتْ

عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ

يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٢﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ

الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا ﴿٣﴾ لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾

﴿ (الأنفال 002-004) ﴾

“Вярващите са онези, които щом бъде споменат Аллах, сърцата им тръпнат, и щом бъдат четени Неговите знамения, те усилят вярата им, и на своя Господар се уповават, които отслужват молитвата, и от онова което сме им дали, раздават. Тези са истинските вярващи. За тях има степени при техния Господар, и опрощение, и щедро препитание.”

(сура ал-Енфаль-2-4).

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَيَّ
 رَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِن قَبْلُ ءَ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ
 وَكُتُبِهِ ءَ وَرُسُلِهِ ءَ وَالْيَوْمِ ٱلْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾

(النساء 136)

“А който отрича вярата в Аллах и в Неговите меляйкета, и в Неговите книги, и в Неговите пратеници, и в Съдния ден, той дълбоко се е заблудил.” (сура ан-Ниса-136)

Вярата с езика е: като зикир (споменаване на Аллах), дуата (молбата), повеляване на доброто и забраняване на лошото, четенето на Корана и т.н.

А със сърцето: като убеждението, че Аллах е един единствен във владението си, в служенето му на Него, и в Неговите имена и качества. Трябва да се обожават само Аллах един-единствен, няма съдружник на Него. И всичко което е свързано с възнамеренията (нийетите) е за Него.

Също така във вярата влизат и делата на сърцето: като обичта към Аллах, страхопочитанието, покаянието, уповаването на Него и т.н.

Във вярата влизат и делата извършени с частите на тялото: като молитвата, говеенето и останалите ислямски основи, борбата в името на Аллах, търсенето на наука и други. Всевишния Аллах казва:

﴿وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا ﴿٠٠٢﴾ (الأنفال 002)

“И щом бъдат четени Неговите знамения, те усилват вярата им.”

(сура ал-Енфаль-2)

﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَّعَ

﴿إِيمَانِهِمْ﴾ (الفتح 004)

“Той е, който низпосла спокойствие в сърцата на вярващите, за да подсили тяхната вяра.” (сура ал-Фетх-4).

Вярата се усилва винаги щом човек увеличи своето подчинение и приближаване към Аллах, и се намалява щом отслабне подчинението му и не се приближава към Аллах. Греховете също му влияят, ако например съдружи нещо на Аллах е ширк, или не повярва в Аллах (куфр), това премахва вярата изцяло и я унищожават. А ако прегреша нещо друго вярата му отслабва, но си остава вярващ. Казва Всевишния Аллах:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

(النساء 048)

“Аллах не опрощава да се съдружава с Него, но опрощава другите грехове на когото пожелае.” (сура ан-Ниса-48).

﴿تَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ

إِسْلَامِهِمْ﴾ (التوبة 074)

“Кълнат се в Аллах, че не са изrekli, но те изрекоха словата на неверието и станаха неверници, след като бяха отдадени.” (сура ат-Теубе-74).

Пратеника (С.А.В.) казва:

((لا يزني الزاني حين يزني و هو مؤمن ولا يسرق السارق حين يسرق و هو مؤمن و لا يشرب الخمر حين يشربها و هو مؤمن)) [متفق عليه]

“Не блудства блудстващия, когато блудства и той да е вярващ, и не краде крадеца, когато краде и той да е вярващ, и не пие алкохол, когато го пие и той да е вярващ.”

(предаден от Бухари и Муслим).

Първата основа: Вярa в Аллах.

(1)-Осъществяване на вярата в Аллах.

Вярата в Аллах се осъществява със следните неща:

Първо: Да си убеден, че тази вселена има един Създател, единствения който създава, владее всичко, нарежда каквото пожелае, и се разпорежда както пожелае в препитанието на хората, всемогъщ е и извършва каквото пожелае, съживява и умъртвява, няма друг бог освен Аллах, извършва сам каквото пожелае, пресъжда каквото иска, издига от хората който пожелае и унижава който пожелае. В негови ръце е владението на небесата и земята, Той е Надмощния над всичко, Всезнаещ, Всебогат не се нуждае от нищо, Той нарежда всичко. Доброто е в Негови ръце, няма съдружник в делата си, никой не може да промени Неговата заповед, дори да се съберат всички създания от меляйкета, хора и джинове, всички са раби на Него. Не излизат от неговото владение, мощ и желание, Всеславен е Той, не може да се обхванат Неговите дела, нито да се изброят.

Всички тези черти са притежание само на Аллах-Единствен, който няма съдружник, и никой друг не ги заслужава, нито може да ги притежава, и не се приписват на никой друг, освен на Аллах.

Всевишния Аллах казва:

﴿يَتَأْتِيهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ

تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ

السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ ﴿٢٢﴾ (البقرة 021-022)

“О, хора, служете на своя Господар, който е сътворил вас и онези преди вас, за да се предпазите. Който стори за вас земята постеля и от небето-свод, и изсипва вода от небето, и чрез нея вади плодовете-препитание за вас!”

(сура ал Бакара-21-22).

﴿ قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلِكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ
 مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦٦﴾ (آل عمران 026)

“Кажи:О,Аллах,Владетелю на владението,Ти даряваш владението на когото пожелаеш, и въздигаш когото пожелаеш и унизяваш когото пожелаеш.Доброто е в Твоята ръка.Ти над всяко нещо имаш сила.”

(сура али Имран-26).

﴿ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقَهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا
 وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦٠﴾ (هود 006)

“И няма по земята твар, препитанието на която да не е от Аллах.Той знае нейното обиталище и хранилище.Всичко е в ясна книга.”

(сура Худ-6).

﴿ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾ (الأعراف 054)

“Негови са творението и повелята. Благословен е Аллах, Господаря на световете!”

(сура ал-Еараф-54).

Второ: Да си убеден, че Аллах единствено притежава най-хубавите имена и най-съвършенните качества, които е споменал и разяснил на своите раби. Някои от тях са в Неговата книга-Корана, а някои от тях са в Суннета на последния пратеник Мухаммед (С.А.В.). Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَرَبِّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ ۚ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ (الأعراف 180)

“Аллах има най-прекрасните имена, зовете Го с тях и оставете онези, които богохулстват с Неговите имена! Ще им се въздаде за онова, коета вършат.” (сура ал-Еараф-180).

Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((ان لله تسعة و تسعين اسما من أحصاها دخل الجنة، و هو وتر يجب الوتر)) [متفق عليه].

“Наистина, Аллах има деведесет и девет имена, който ги научи ще влезе в Дженнета, Той е нечетен (един) и обича нечетното.”

(предаден от Бухари и Муслим).

Това убеждение се изгражда върху две велики основи:

1-Че Аллах има най-прекрасните имена и най-съвършенните качества, водещи до цялостност, в които няма никакъв недостатък. Никой не Му прилича, и никой не Му съдружава в тези имена от създанията.

От имената на Всевишния и Всеславен Аллах е “**Всежив**” и качеството (живот), който трябва да се потвърждава на Аллах, както трябва и прилича само на Него. Този живот е съвършен живот-вечен, съдържа всички пълноценности, като знание, мощ и други.

Живот, който няма начало, и няма да го последва край. Казва Всевишния Аллах:

﴿ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ۚ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ ﴾

(البقرة 255)

“Аллах! Няма друг Бог освен Него-Всеживия, Всевечния. Не Го обзема нито дрямка, нито сън.” (сура ал-Бакара-255).

2-Че Аллах е далече от качествата в които има недостатъци и срам, като съня, слабост, невежество, угнетеност и други. Също така е далече от оприличаването на създанията. Затова, трябва да се отрича всичко което отрекъл Аллах от себе си, или го е отрекъл Неговия пратеник Мухаммед (С.А.В.), с убеждението, че

Аллах притежава само пълноценности и няма недостатъци. Затова когато отречем от Него дрямката ние доказваме съвършенната Му вечност. А когато отречем от Него съня, доказваме пълноценния Му живот. И така, винаги когато отречем един недостатък, доказваме съвършеността и величието на Аллах. Той е съвършен, всичко останало има недостатъци.

Всевишния Аллах казва:

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ (الشورى 011)

“Няма подобен на Него, Той е Всечувашия, Всевиждащия.”
(сура аш-Шура-11).

﴿وَمَا رَبُّكَ بِظَلَمٍ لِّلْعَبِيدِ﴾ (فصلت 046)

“Твоя Господар не е угнетител за рабите.”(сура Фуссилет-46).

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِن شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ﴾
(فاطر 044)

“Нищо не възпира Аллах на небесата, нито на земята.”
(сура Фатир-44).

﴿وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا﴾ (مريم 064)

“Твоя Господар никога не забравя.” (сура Мерйем-64).

Вярата в имената на Аллах и Неговите качества и дела: това е единствения път да опознаеш Аллах и да му служиш, защото Аллах е невидим за своите създания на земния им живот и не могат да Го видят с очи, но отвори тази врата от знание и чрез нея могат да опознаят своя Господар, който обожават и на Него служат. Обожават Го според това правилно и чисто познание. Затова служещия обожават и служи на Аллах, който познава от Неговите имена и качества. А отричащия обожават несъществуващ, а оприличаващия обожават идол. Мусюлманина служи на

Аллах, един-единствен, Той е целта (на всички създания), нито е раждал, нито е роден, и няма равен на Него.

При доказването на най-прекрасните имена на Аллах, трябва да се съблюдают следните неща:

1-Да вярваш във всичките най-прекрасни имена, които ги има в Корана и в Суннета,без да се допълва към тях, нито да се премахва от тях.

Всевишния Аллах казва:

﴿هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ

الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا

يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ (الحشر 023)

“Той е Аллах, няма друг бог освен Него-Владетеля, Пресветия, Съвършения, Утвърждаващия, Наблюдаващия, Подчиняващия, Превъзходния.Пречист е Аллах от онова, с което Го съдружават!

(сура ал-Хашр-23).

Съществува в Суннета, че Пратеника (С.А.В.) чул един човек да казва:

“О,мой Господарю, искам само от Теб, благодарностите са единствено за Теб, няма друг бог освен Теб.Ти си Вседаващ, Първосъздателя на небесата и на земята.О,Владетелю на величието и почитта,о,Всежив,о,Вечен!”

Тогава Пратеника(С.А.В.) рече:

((تَدْرُونَ بِمَا دَعَا اللَّهُ؟ -

“Знаете ли с какво се молеше?”

Сподвижниците му рекоха:”Само Аллах и Неговия пратеник знаят.”

Той им рече:

- و الذي نفسي بيده لقد دعا الله باسمه الأعظم الذي اذا دعي به أجاب و اذا سئل به أعطى)). [رواه أبو داود و أحمد]

“Кълна се в Аллах, Който е в Негови ръце моята душа, искаше от Аллах с най-великото Му име (Всежив и Вечен). Когато бъде

молен с него, отвръща на молбата и когато се иска от Аллах чрез него се отзовава веднага.”

(предаден от Ебу Даууд и Ахмед).

2-Да вярваш, че Аллах е избрал за Себе си тези имена, и никой от създанията не може да Го именува с други. Той Всевишния хвали Себе си с тези имена, и не са изнамерени нито създадени.

3-Да вярваш, че най-прекрасните имена на Аллах са доказателство, че само Той е съвършен, пълноценен, Който няма недостатъци в каквото и да било. Също трябва да вярваш в тези имена.

4-Трябва да почиташ значението на имената на Аллах, без да ги изопачаваш, променяш или отричаш.

5-Да вярваш във всяко име и каквото е свързано с това име като правила, задължения, дела и влияние.

За разяснение на тези пет неща ще дадем следния пример: Името на Аллах “Всечуващ”-в това име трябва да се спазват следните неща:

А)-Да вярваш, че Аллах притежава това име”Всечуващ”, име от най-прекрасните имена на Аллах, защото го потвърждава Корана и Суннета.

Б)-Да вярваш, че Аллах самия Той е именувал Себе си с това име и го е низпослал в Неговата скъпоценна книга-Корана.

В)-Да вярваш, че”Всечуващ” съдържа значението слух, и слуха е от качества на Аллах.

Г)-Трябва да почиташ качеството “слух” което се доказва от името “Всечуващ” без да го изопачаваш, променяш значението или да го отхвърляш.

Д)-Да вярваш, че Аллах слуша всяко нещо и, че Неговия слух обхваща всички гласове. Да вярваш, че това име указва влияние върху вярата на човека, което довежда да знаеш, че Аллах те наблюдава, да се страхуваш от Него.И да си напълно убеден, че нищо не може да се скрие от Аллах.

При доказване на съвършенните качества на Аллах трябва да се съблюдава следното:

1-Да доказваш всички качества, които са споменати в Корана и Суннета, че тях ги притежава Всевишния и Велик Аллах-истински, без изопачаване и без отричане.

2-Да си убеден твърдо, че Аллах притежава пълноценни и съвършенни качества и, че е далече от качества в които има недостатъци и срам.

3- Да не оприличаваш качествата на Аллах с качествата на създанията, защото Аллах няма подобен на Него, нито в качествата Му, нито в делата Му.

Всевишния Аллах казва:

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ (الشورى 011)

“Няма подобен Нему. Той е Всечуващия, Всевиждащия.”

(сура аш-Шура-11).

4-Да се откажеш напълно, ако искаш да узнаеш същността на тези качества, защото никой не знае същността на Аллах. До това никое създание не може да достигне.

5-Да вярваш в каквото е свързано с тези качества като прописи и влияние, защото всяко качество съдържа божественост.

За разяснение на тези пет неща ще дадем следния пример с качеството “въздигане”. При това качество трябва да се съблюдава следните неща:

А)-Да доказваш качеството “въздигане” и да вярваш в него, защото го има в шериатските доказателства. Всевишния Аллах казва:

﴿الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى﴾ (طه 005)

“Всемиловичивия, Който се въздигна (безподобен) на Трона.”

(сура Та-ха-5).

Б)-Да доказваш това качество на Аллах по свършен начин, подобен само на Всевишния Аллах, което означава възвисяване и издигане на Неговия трон. Истински, както прилича на Неговото величие и богатство.

В)-Да не оприличаваш въздигането на Създателя на Неговия трон с издигането на създанията. Аллах е всебогат и няма нужда от трона. Докато създанията са ограничени. Тяхното издигане е свързано със слабост и нужда, заради думите на Всевишния Аллах:

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ (الشورى 011)

“Няма подобен Нему. Той е Всечувашия, Всевиждащия.”
(сура аш-Шура-11).

Г)-Да не влизаш в същността на въздигането на Създателя на трона, това е от невидимото. Никой не го знае, освен Великия Аллах.

Д)-Да вярваш в задълженията и влиянието свързани с това качество, да доказваш величието на Аллах и Неговата съвършенност, до която ни доведе Неговото въздигане над всички създания. Всеславен е Той. И всички сърца се обръщат към небесата, както казва кланящият се (на седжде):”Славата е единствено за моя най-възвишен Господар”.

Трето: Убеждението на всеки раб, че Аллах е единствения, истински Бог, Той заслужава да Му се служи с всички подчинения-явни и скрити. Той е единствен, няма никакъв съдружник. Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّغُوتَ ﴾ (النحل 036)

“И при всяка общност изпратихме пратеник: Служете на Аллах и странете от идоли.”
(сура ан-Нахл-36).

И всеки пратеник рече на народа си:

﴿ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ﴾ (الأعراف 059)

“Служете на Аллах! Нямайте друг Бог освен Него!”
(сура ал-Еараф-59)

Казва Аллах:

﴿ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ ﴾ (البينة 005)

“И бе им повелено да служат единствено на Аллах, предани Нему в религията, правоверни.”
(сура ал-Бейинех-5)

В достоверните книги на Бухари и Муслим се казва, че Пратеника (С.А.В.) рекъл на Муаз:

((أتدري ما حق الله علي العباد و ما حق العباد علي الله؟))

”Знаеш ли какви са задълженията на рабите спрямо Аллах, и какво е задължението на Аллах спрямо рабите.

Рекох: само Аллах и Неговия пратеник знаят.

Той рече:

((حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَ لَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، وَ حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَلَّا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا))

“Задълженията на рабите спрямо Аллах да му служат и да не Му съдружават никого, а задължение на Аллах е да не наказва, който не Му е съдружил нищо.”

Истински бог: е който го обожават сърцата, обичат Го най-много от всичко останало, само на Него се надяват, и на никой друг не се молят освен на Него, само от Него искат помощ и от никой друг не се страхуват, освен от Него.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ

الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾ (الحج 062)

“Така е, защото Аллах е истината, а онова което зоват вместо Него, е лъжа. Аллах е Всевишния, Превеликия.”

(сура ал-Хадж-62)

И това е единството на Аллах, доказано чрез делата на рабите.

Важността на единобожието.

Важността на единобожието се вижда от следните неща:

1-Че единобожието е началото на тази религия, нейната цел и края й- явно и скрито. Всички пратеници (А.С.) са приканвали към единобожие.

2-Заради единобожието Аллах създаде човечеството, изпрати пратениците и низпосла книгите. Заради него се разделиха хората на вярващи и невярващи, щастливи и нещастни.

3-Че единобожието е първото задължение на зрелия човек и първото нещо с което влиза в Исляма, и последното нещо с което ще напусне земния живот.

Осъществяване на единобожието.

Единобожието се осъществява като се премахнат и изчистят петната на многобожието, нововъведенията и греховете. То се дели на две: задължително и желателно.

Задължителното осъществяване става с три неща:

- 1- Да се изчисти от многобожието (ширк) ,което премахва основата на единобожието.
- 2- Да се изчисти от нововъведенията, които премахват него-вата цялостност или премахват единобожието изобщо, ако тези нововъведения са изкарващи от религията.
- 3- Да се изчисти от греховете, които намалят наградите (севапа) и влияят върху единобожието.

А желателното осъществяване е повеленото в Ислям, което не е задължително да се извърши, като например:

А)-Осъществяване цялостността на степента Ихсан.

Б)-Осъществяване цялостността на степента Убеждение.

В)-Осъществяване цялостността на търпението, като се оплакваш единствено на Всевишния Аллах.

Г)-Осъществяване цялостността на степента Молене, като се молиш само на Аллах и на никой друг от създанията Му.

Д)-Осъществяване на степента Уповаване, като изоставиш някои разрешени неща, уповавайки се на Аллах, като учене на рук`йе и други.

Е)-Осъществяване на степента Обич, с която служиш на Аллах и се приближаваш към Него с незадължителни молитви (нафиле).

Който усъществи единобожието на нужния начин, както споменахме, и се предпази от многобожието, ще се спаси от вечното пребиваване в Джехеннема. Който се спаси от многобожието и се отдалечи от големите грехове и малките грешки, ще се спаси и на земния и на отвъдния свят.

Всевишния Аллах казва:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ ۖ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

(النساء 048)

“Аллах не опрощава да се съдружава с Него, но опрощава другите грехове на когото пожелае.” (сура ан-Ниса-48).

﴿ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ

مُهْتَدُونَ ﴾ (الأنعام 082)

“Онези, които вярват и не смесват своята вяра с многобожие, за тях е сигурността и те са напътените.”

(сура ал-Ен`ам-82).

А спротивното на единобожието е съдружаването с Аллах (ширк), което се разделя на три:

- 1- Голямо съдружаване. То премахва изцяло единобожието и не го опрощава Аллах, освен след покаяние. Който умре и е извършил голямо съдружаване, остава вечно в огъня. А същността на многобожието е да съдружиш на Аллах друг бог, като му служиш и молиш както се молиш на Аллах, уповаш се на него, надяваш се на него, обичаш го и се страхуваш от него, както обичаш и се страхуваш от Аллах. Всевишния Аллах казва:

﴿ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ ^ط

﴿ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن أَنْصَارٍ ﴾ (المائدة 072)

“На онзи ,който съдружава с Аллах, Аллах му възбрани Дженнета, и неговото място е огънят. Няма закрилници за угнетителите.”

(сура ал-Маиде-72).

- 2- Малко съдружаване. То премахва пълноценността на еди-нобожието. Неговата същност е: всеки начин и път, който довежда до голямото съдружаване, като клетвата в друг, а не в Аллах и лекото лицемерие.
- 3- Скрито съдружаване. То е свързано с възнамеренията и целите на хората и може да

бъде голямо и малко съдружаване, както
разяснихме в първа и втора точка.

Махмуд ибн Лебид-Аллах да е доволен от него-пренася от
Пратеника на Аллах, че е рекъл:

((ان أخوف ما أخاف عليكم الشرك الأصغر -

“Най-страшното, което се страхувам за вас е малкото
съдружаване.”

Рекоха му: Какво е малко съдружаване, О, Аллахов пратеник?

И той им рече”

[رواه الامام أحمد] - ((الرياء))
(предаден от Имам Ахмед).

“Лицемерието.”

(2)- Определението за ибадет

Ибадет е дума, която обхваща всичко което обича Аллах и е
доволен от него, като убежденията, делата на сърцата, делата на
частите на тялото и всичко, което приближава към Аллах-
извършване на повеленото и изоставяне на забраненото.В
ибадета влиза всичко, което Аллах е отредил в Корана и в
Суннета на Неговия пратеник Мухаммед (С.А.В.).

Ибадетите са различни: има ибадети свързани със сърцето,
като основите на вярата, страхопочитанието, надеждата, упова-
ването, желание наградите на Аллах, страхуването от наказа-
нията Му и други.

А някои ибадети са явни, като молитвата, зекята, говеенето и
поклонението хадж. Нито един ибадет не се приема, докато не се
изгради на следните две основи:

Първата: Да извършваш всеки ибадет искрено за Аллах, без да
съдружаваш друг с Аллах. Това е значението на – няма друг бог,
освен Аллах.

Всевишния Аллах казва:

﴿ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا

نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ

يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٢٠٠﴾

(الزمر 003)

“Единствено Аллах е достоен за чистата религия. А които вземат покровители вместо Него, казват: Служим на тях само за да ни приближат още повече до Аллах. Аллах ще отсъди между тях в онова, за което са в разногласие. Наистина Аллах не напътва никой лъжец, неблагодарник.”

(сура аз-Зумер-3)

﴿ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ ﴾ (البينة 005)

“И бе им повелено да служат единствено на Аллах, предани Нему в религията, правоверни.”

(сура ал-Бейине-5).

Втората: Да следваш Пратеника на Аллах (С.А.В.) във всичко с което е дошъл и да го извършваш както той го е извършвал, без да добавяш (нови неща) и без да изоставяш (каквото той е извършвал). Това е значението на-свидетелстването, че Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах.

Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ﴾

(آل عمران 031)

“Кажете: Ако обичате Аллах, последвайте ме! И Аллах ще ви обича, и ще опрости греховете ви.”

(сура али Имран-31).

﴿ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا ﴾

(الحشر 007)

“И каквото Пратеника ви даде, вземете го. А каквото ви забрани, оставете го!”

(сура ал-Хашр-7).

﴿ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا

يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٥﴾

(النساء 065)

“Но не- кълна се в твоя Господар- те не ще станат вярващи, докато не те сторят съдник за всеки възникнал спор помежду им, после не намират у себе си затруднение относно това, което си решил и напълно се подчиняват.”

(сура ан-Ниса-65).

Пълната набожност се осъществява със следните две неща:

Първо: Пълноценна обич към Аллах, като човек дава предимство на обичта си към Аллах, и онова което обича Аллах, пред каквато и да е друга обич.

Второ: Цялостно отдаване и унижение пред Аллах, като се отдаде на Аллах извършвайки Неговите заповеди и се отдалечи от Неговите забрани.

Набожността представлява събиране на пълноценна обич, отдаване и служене, надежда и страхопочитание. С това се осъществява набожността на всеки раб към своя Господар и Създател. Когато обожава и служи на Аллах, достига до обичта на Аллах и Неговото задоволство. Аллах иска от своя раб, да се приближава към Него със задълженията, които му е отредил като фарзове. Когато човек увеличи допълнителните си ибадети (нафиле), се увеличава приближаването му към Аллах и се издига степената му пред Великия Аллах. Това е причината за да влезе в Дженнета с благоволение на Аллах и милостта Му. Казва Всевишния и Всеславен Аллах:

﴿ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۚ إِنَّهُ لَا يَحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾

(الأعراف 055)

“Зове те своя Господар със смирение и страхопочитание. Той не обича престъпващите.”

(сура ал-Еараф-55).

(3)- Доказателства и доводи за единството на Аллах.

Доказателствата, че Всевишния Аллах е единствен са прекалено много. Който ги наблюдава и раздвижи разума си, и размишлява върху тях, ще узнае със сигурност единството на Всевишния и Всеславен Господар, Който е единствен в делата Си, имената Си и качествата Си, и в Своята божественост. От тези доказателства и доводи ще споменем някои то тях, без да ги изреждаме всички:

А)-Великото сътворяване на тази вселена, стриктното й изграждане, разновидността в създанията и стриктния ред по който се движи. Който разглежда сътворяването на небесата и земята, сътворяването на слънцето и луната, сътворяването на човека и животните, сътворяването на растенията и неорганичните вещества, със сигурност ще се убеди, че те имат съвършен Създател-с имената, качествата и божествеността Си. Това доказва, че Той е единствения, който заслужава да Му се служи. Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا

لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا ^ط وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا

مُعْرَضُونَ ﴿٣٢﴾ (الأنبياء 031-032)

“И направихме по земята непоклатими планини, за да не се люлее с хората. И направихме в тях клисури за пътищата, за да се напътват. И сторихме небето пазен свод. А те от Неговите знамения се отвръщат. Той е, Който сътвори ноща и деня, и слънцето и луната. Всички в орбита плават.”

(сура ал-Енбия-31-32).

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْتَلَفُ اللَّسَانِ كُتُبًا

وَالْوَالِدِينَ أَنْ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِلْعَالِمِينَ ﴿٢٢﴾ (الروم 022)

“И от Неговите знамения е сътворяването на небесата и земята, и разнообразието на езиците и цветовете ви. В това има знамения за знаещите.”

(сура ар-Рум-22).

Б)-Че Аллах е изпратил пратеници с шериати и ги подпомогна с доказателства и аргументи, които довеждат до единството на Великия Аллах с ибадет. Каквото е отредил Аллах на хората от прописи е ясно доказателство, че това е от Премъдър и Всезнаещ, каквото е сътворил и от какво имат нужда. Казва Всевишния Аллах:

﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ

لِيُقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ﴾ (الحديد 025)

“Изпратихме нашите пратеници с ясните знаци и низпослахме заедно с тях Книгите и везната, за да постъпват хората справедливо.”

(сура ал-Хадид-25).

﴿ قُلْ لِّئِنْ أَجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا

الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ ۚ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴾

(الإسراء 088)

“Кажи: И да се съберат хората и джиновете, за да създадат подобен на този Коран, те не ще създадат такъв подобен, дори един на друг да си помагат.”

(сура ал-Исра-88).

В)-Вроденото чувство, с което Аллах е създал сърцата на рабите-признаване единството на Аллах. Това чувство съществува във всички души. Когато човек го сполети беда, усеща това и се възвръща към Аллах. Ако човек се предпази от съмненията и сладострастията, които променят вроденото му чувство, ще усети в себе си признание и предаване, че Аллах е единствен в Неговата божественост, в имената, качествата и делата Му, и ще се отдаде на шериатските закони, с които изпрати Неговите пратеници (А.С.). Казва Всевишния Аллах:

﴿ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۚ فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ۚ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ ﴿٣١﴾ مُبَيِّنَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣٢﴾ (الروم 030-031)

“И обърни своето лице към религията -правоверен- към природата, според която Аллах е създал хората! Религията на Аллах е неизменна. Тя е правата вяра. Ала повечето хора не разбират.”
(сура ар-Рум-30-31).

И Пратеника (С.А.В.) е рекъл:

((كل مولد يولد على الفطرة، فأبواه يهودانه أو ينصرانه أو يمجسانه ، كما تنتج البهيمة بهيمة جمعاء هل تحسون فيها من جدعاء ، ثم قرأ - فطرت الله الذي فطر الناس عليها -)) [رواه البخاري] .

“Всяко дете се ражда мусюлманин по природа, в последствие неговите родители го превръщат в евреин, християнин или идолопоклонник на огъня. Както едно животно ражда друго без недостатъци, и вие след това го променяте. След това прочете:

“...Чистата природа, с която Аллах сътвори хората.”

(предаден от Бухари)

Втората основа: Вяра в меляйкетата (ангелите)

(1)- Същността ѝ :

Вярата в меляйкетата е – да си твърдо убеден, че Аллах е сътворил меляйкета от светлина, създадени само за подчинение и служене, не прегрешават спрямо Аллах и изпълняват всичко, което им е повелено. Правят слава на Аллах денонощно, без да прекъсват. Никой не знае колко са на брой, освен Аллах. Аллах ги задължи с различни дела и длъжности. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ ﴾

(البقرة 177)

“Праведността е у онзи, който вярва в Аллах и Съдния ден, и в меляйкетата...” (сура ал-Бакара-177)

﴿كُلٌّ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ

مِّن رُّسُلِهِ﴾ (البقرة 285)

“Всеки от тях повярва в Аллах и в Неговите меляйкета, и в Неговите книги, и в Неговите пратеници. Не правим разлика между никого от Неговите пратеници.” (сура ал-Бакара-285)

Меляйкетата се споменават също в известния хадис на Джебраил, когато питаше Пратеника на Аллах (С.А.В.) за Имана, Исляма и Ихсана. Рече-тоест Джебраил- :

((فأخبرني عن الامان .

“Извести ме какво е Иман (вярата)?

Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

- أن تؤمن بالله و ملائكته و كتبه و رسله و اليوم الآخر و أن تؤمن بالقدر خيره و شره)) .

“Да вярваш в Аллах и в Неговите меляйкета, и в Неговите книги, и в Неговите пратеници, и в Съдния ден. И да вярваш в предуделената съдба - доброто и лошото ѝ.

Степента на вярата в меляйкетата в Исляма и нейния пропис (хукм).

Вярата в меляйкетата е втората основа от шестте основи на Имана, без които човек няма вяра и не му се приема нищо, освен чрез тях. Всички ислямски учени са на едно становище, че вярата в честитите меляйкета е задължителна, и който отрече тяхното съществуване, или отрече някои от тях, от които Аллах е споменал, той е неверник и се съпротивява на Корана ,Суннета и Иджма (единно становище на ислямските учени).

Всевишния Аллах казва:

﴿ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ

ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴾ (النساء 136)

“А който отрече вярата в Аллах и в Неговите меляйкета, и в Неговите книги, и в Неговите пратеници, и в Съдния ден, той дълбоко се е заблудил.” (сура ан-Ниса-136).

(2)- Начина на вярване в меляйкетата.

Вярата в меляйкетата може да бъде обобщена и може да бъде с подробности.

В общи линии тя обхваща следните неща:

Първо: Да бъдеш убеден в тяхното съществуване и, че те са създания от създанията на Аллах, Който ги е създал само за служене (ибадет).Тяхното съществуване е истинско и това, че не ги виждаме не означава, че те не съществуват. Колко много и дребни създания във вселената съществуват, но не ги виждаме. Пратеника на Аллах (С.А.В.) видя Джебраил в неговата истинска форма два пъти, а неговите сподвижници (сехабета) -Аллах да е доволен от тях- видяха някои от меляйкетата във формата на човек.

Имам Ахмед предава в неговата книга Муснед, от Абдуллах ибн Мес`уд -Аллах да е доволен от него-,който казва:

((رأى رسول الله صلى الله عليه و سلم جبريل في صورته و له ستمائة جناح ، و كل جناح منها قد سدّ الأفق)) .

“Пратеника на Аллах (С.А.В.) видя Джебраил в неговата истинска форма, че има шестстотин крила, като всяко крило от крилата му изпълваше хоризонта.”

Също така се споменава в известния хадис на Джебраил, предаден от Муслим,че Джебраил е дошъл във формата на човек в чисто бели дрехи,с много черна коса, без да има следи по него от пътуване, и никой от сподвижниците не го познаваше.

Второ: Да не ги снижаваш то степента им,която Аллах им е дал. Те са раби на Аллах и изпълняват всичко което им е повелено, Аллах ги почете като ги издигна и ги приближи до Себе си. Някои от тях са пратеници на Аллах и чрез тях низпосла откровението (вахй). Не извършват нищо, освен това което Аллах им е

позволил, и не могат да навредят, нито да помогнат на който и да е, освен с позволението на Аллах. За това не е разрешено да им се служи, никакъв ибадет, нито да се описват с божествени качества, както твърдят християните в Светия дух, тоест Джеб-раил (А.С.).

Всевишния Аллах казва.:

﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ ۗ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ۗ لَا

يَسْبِقُونَهُ ۗ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ ۗ يَعْمَلُونَ ۗ ﴾ (الأنبياء 026-027)

“И рекоха (неверниците) : Всемиловичия се сдоби с рожба! Пречист е Той! Ала не, те (меляйкетата) са само удостоени раби. Не Го изпреварват със слово и действат по Неговата заповед.”
(сура ал-Енбия-26-27)

﴿ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴾ (التحرим 006)

“Не се съпротивяват на Аллах в Неговата повеля към тях и вършат, каквото им се повели.”
(сура ат-Техрим-6).

Тази част от вярата е задължителна за всеки мусюлманин и мусюлманка, задължени са да я научат и да са убедени в нея и не ги опровдава невежието.

А вярата в меляйкетата с подробности съдържа някои неща, от тях е:

Първо: Материята от, която са създадени.

Всевишния Аллах сътвори меляйкетата от светлина (нур), както сътвори джиновете от огъня, а Адем го сътвори от кал. Сътвори меляйкетата преди да сътвори Адем (А.С). Доказателство за нова е следния хадис:

((خلقت الملائكة من نور ، و خلق الجن من مارح من نار ، و خلق آدم مما وصف لكم)) . [رواه مسلم] .

“Меляйкетата са сътворени от светлина, а джиновете са сътворени от пламъка на огъня, а Адем бе сътворен от каквото ви е описано.”-тоест от кал.

(предаден от Муслим)

Второ: Броя на меляйкетата.

Меляйкетата са създания, които не могат да се изброят от никой, освен от Всевишния Аллах, заради тяхната многоброй-

ност. В небесата няма място колкото четири пръста, и в него да няма меляйке паднало на поклон (седже). Също така, в небесата се намира Уживения дом (Бейтуль-меамур), който е на седмото небе, всеки ден в него влизат 70 000 меляйкета, и никога след това не могат да се върнат при него, заради тяхната многобройност. На съдния ден ще довлечат джехеннема на който има 70 000 дизгини, на всеки дизгин има по 70 000 меляйкета.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ ﴾ (المدثر 031)

“И никой, освен Него не знае войската на твоя Господар.”

(сура ал-Муддессир-31).

Пратеника (С.А.В.) казва в следния хадис:

((أَطَّتِ السَّمَاءُ وَحَقُّ أَنْ تَنْطَبَّ ، مَا فِيهَا مَوْضِعَ قَدَمٍ إِلَّا وَفِيهِ مَلِكٌ سَاجِدٌ وَرَاكِعٌ)) .

“Небесата издадоха жалостен звук, и заслужава да стене, няма в тях стъпка място и в него да няма кланящо се меляйке, или на поклон, или на седже.”

Казва също (С.А.В.) говорейки за Уживения дом:

((يَدْخُلُهُ فِي كُلِّ يَوْمٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلِكٍ لَا يَعُودُونَ إِلَيْهِ)) . [رواه البخاري و مسلم]

“Всеки ден в него влизат 70 000 меляйкета, никота не могат да се върнат отново при него.” (предаден от Бухари и Муслим)

В друг хадис казва (С.А.В.):

((يَأْتِي بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لَهَا سَبْعُونَ أَلْفَ زَمَامٍ ، مَعَ كُلِّ زَمَامٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلِكٍ)) [رواه مسلم]

“Тогаваше довлечат джехеннема, на който има 70 000 дизгини, на всеки дизгин има 70 000 меляйкета.”

(предаден от Муслим).

И тук се вижда великия брой на меляйкетата, само тези на джехеннема достига тяхния брой 4 900 000 меляйкета. А представи си останалия брой на меляйкетата. Славата е единствено за Който ги сътвори и знае тяхния брой.

Трето: Имената на меляйкетата.

Трябва да се вярва във всяко меляйке, което Аллах е именувал в Корана, или го е именувал Неговия Пратеник (С.А.В.) в Суннета. Най-великите са три:

1. –Джебраил, или Джибрил. Той е свещения дух, който се спуска с Откровението (вахй), което поддържа сърцата живи, към пратениците (А.С).
2. –Микяил, или Микял. Той е задължен с дъжда, който съживява земята, спуска го там, където Аллах му е пове-лил.
3. –Исрафил. Той е задължен с надуването на тръбата Сур, с което свършва земния живот и започва отвъдния живот, той е истинския живот за хората.

Четвърто: Качествата на меляйкетата.

Меляйкетата са истински създания, имат истински тела и имат морални и външни качества. От техните качества са:

1. –Великото им сътворяване и огромните им тела. Все-вишния Аллах ги е сътворил във големи и силни тела, отговарящи на техните виши задължения, с които Аллах ги задължи- в небесата и на земята.
2. –Че те имат крила. Всевишния и Всеславен Аллах ги е сътворил с по две, три, четири крила и повече.Пратеника на Аллах (С.А.В.) видя Джебраил в истинската му форма с шестстотин крила, изпълващи хоризонта.

Казва Всевишния Аллах:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا

أُولَىٰ أجنحةٍ مثنىٰ وثُلثٌ ورُبْعٍ يزيدُ في الخلقِ ما يشاءُ﴾

(فاطر 001)

“Хвала на Аллах, Създателя на небесата и на земята, Който стори меляйкетата пратеници с по две, по три, по четири крила.Той надбавя в творенията, каквото пожелае.”
(сура Фатир-1).

3. –Че нямат нужда от ядене и пиене, не се сгодяват, нито наследяват.

4. –Че меляйкетата са разумни създания и притежават ис-тински сърца. Разговарят с Аллах и Той говори с тях. Разговаряха с Адем и с другите пратеници.
5. –Имат възможност да се превръщат в различни форми, освен истинската им.Аллах даде възможност на меляй-кетата да се превръщат във формата на мъже от хората.С това се отхвърля твърдението на идолопоклониците, че меляйкетата са дъщери на Аллах. Ние хората не знаеме точно как се превръщат в друга форма, но се превръщат така истински, че много трудно може да се разбере разликата между тях и хората.
6. –Смъртта на меляйкетата. Меляйкетата ще умрат всички на съдния ден, дори и меляйкетото на смъртта (което взема душите), и след това ще бъдат съживени отново за да извършват делата си, с които Аллах ги е задължил.
7. –Служенето на меляйкетата. Те служат на Аллах с раз-лични ибадети-изпълняват молитви, молба (дуа), тесбих, правят поклон (руку) и седжде, богобоязливост, страхо- почитание, обич и други. Служат на Аллах постянно без да прекъсват, искрено за Всевишния и Всеславен Аллах. Винаги се подчиняват на Него. Оставят греховете, защото те са сътворени така, че не могат да извършват грехове и грешки (дори и да искат). Служат на Аллах с много ибадети. Казва Всевишния Аллах:

﴿ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴾ (الأنبياء 020)

“Прославят Го нощем и денем, и не престават.”

(сура ал-Енбия-20).

Пето: Делата на меляйкетата.

Меляйкетата извършват велики дела, с които Аллах ги е задължил, като например:

1. –Носачите на Трона.

2. –Меляйкетото (Джебраил), което бе задължено със спуска-нето на откровението (вахй) към пратениците.
3. –Пазачите на Дженнета и Джененема.
4. –Меляйкетата, задължени с раздвижването на облаците, дъжда и растенията.
5. –Меляйкетата, отговарящи за планините.
6. –Меляйкетото (Исрафил), което е задължено с надуването на тръбата Сур.
7. –Меляйкетата, които са задължени да записват делата на потомците на Адем.
8. –Меляйкетата, задължени да пазят потомците на Адем. И когато Аллах е отредил нещо да сполети хората, те ги оставят и отреденото ги сполетява.
9. –Меляйкетата, които са задължени да са винаги с човека и да се молят с добро за него.
10. –Меляйкетата, задължени със семето (спермотозоида) в матката, вдъхването на душата в човека, записват препитанието му, делата му, и дали ще бъде щастлив или не-щастен.
11. –Меляйкетата задължени с вземане душите на потомците на Адем при смъртта им.
12. –Меляйкетата, задължени да предават поздравите (селяма) на хората към Пратеника(С.А.В.), които са от неговата общност (уммет).

И заради това, няма нужда всеки мусюлманин да пътува толкова далече, за да поздрави Пратеника (С.А.В.), достатъчно е да направи поздрава където и да е, меляйкетата веднага пренасят неговия поздрав и го предават на Пратеника (С.А.В.). А е желателно да се пътува до джамията на Пратеника (С.А.В.) заради молитвата в нея.

Меляйкетата имат и други дела, тези са най-известните. Доказателства за това са словата на Всевишния Аллах:

﴿ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ

بِهِ ۖ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا ﴾ (غافر 007)

“Онези (меляйкета), които носят трона, и онези които са около Него, прославят с възхвала своя Господар и вярват в Него. И молят опрощение за вярващите...” (сура Гафир-7).

﴿ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ ﴾

(البقرة 097)

“Кажи: Кой е враг на Джибрил? Той го низпосла в твоето сърце с позволението на Аллах.” (сура ал-Бакара-97).

﴿ وَلَوْ تَرَى إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمْرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا

أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا أَنفُسَكُمْ ﴾ (الأنعام 093)

“И да би видял как угнетителите са във въртопа на смъртта, и меляйкатата протягат ръце: Извадете душите си!”

(сура ал-Ен`ам-93).

Шесто: Задълженията на потомците на Адем към меляйкетата.

1. –Да вярват в тях.
2. –Да ги обичат, почитат и да споменават техните пре-димства.
3. –Забраннено (харам) е да се грубият или унижават.
4. –Да избягват нещата, от които се отвърщават меляй-кетата, защото те се отвърщават от каквото се отвърщават потомците на Адем.

Ползите от вярата в меляйкетата

А)-Осъществява вярата, защото не се приема вяра, освен чрез вярата в тях.

Б)-Доказва величието на техния всевишен и благословен Създател, Неговата сила и владение, защото величието на създанията идва от величието на Създателя.

В)-Увеличава вярата в сърцето на мусюлманина, като знае техните свойства и качества, и техните задължения.

Г)-Мир и спокойствие за вярващите, след като знаят, че Аллах ги пази чрез меляйкетата.

Д)-Обич към меляйкетата, заради това което извършват и, че служат изцяло на Аллах и, че искат опрощение за вярващите.

Е)-Изоставяне на греховете и лошите дела.

Ж)-Да се благодари на Всевишния и Всеславен Аллах, за Неговите грижи, Който е задължил някои от тези меляйкета да пазят Неговите раби, да записват техните дела и други.

Третата основа: Вяра в книгите

Вярата в книгите на Аллах, низпослани на Неговите пратеници(А.С.) е третата основа от основите на вярата. Наистина, Аллах изпрати своите пратеници с ясни доказателства и им низпосла книги, чрез които се смили над хората, и чрез тях да се напътстват, за да бъдат щастливи на земята и на ахирета.Тези книги да им бъдат като ясен път по който да вървят, и да пресяждат между хората когато има разногласие между тях. Всевишния Аллах казва:

﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ

لِيُقِيمُوا النَّاسَ بِالْقِسْطِ ﴾ (الحديد 25)

“Изпратихме Нашите пратеници с ясните знаци и низпослахме заедно с тях книги и везната, за да постъпват хората справедливо.”
(сура ал-Хадид-25).

﴿ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ

وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اٰخْتَلَفُوا فِيهِ ﴾

(البقرة 213)

“Хората бяха една общност и Аллах изпрати пророците-благовестители и предупредители, и заедно с тях низпосла книгите с истината, за да отсъдят между хората онова, в което бяха в разногласие.”
(сура ал-Бакара-213).

(1)-Същността на вярата в книгите.

Вярата в книгите е твърдото убеждение, че Аллах има книги, които е низпослал на пратениците Си (А.С.), те са Неговото истинско слово. Те представляват светлина и напътствие, съдържат истина, вяра и справедливост, и трябва да се следват задължително и да се работи чрез тях. Тяхния брой го знае само Аллах. Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا ﴾ (النساء 164)

“И Аллах говори пряко с Муса.” (сура ан-Ниса-164).

﴿ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ

كَلِمَ اللَّهِ ﴾ (التوبة 006)

“И ако те моли за защита някой от езичниците, защети го, та да чуе словото на Аллах.” (сура ат-Теубе-6).

(2)-Прописа на вярата в книгите.

Задължително трябва да се вярва във всички книги които Аллах е низпослал на своите пратеници (А.С.) и,че те са от словото на Всевишния и Благословен Аллах-истински и,че те са низпослани,а не сътворени,и който ги отрече или отрече нещо от тях, той е невярващ.Казва Аллах:

﴿ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَيَّ

رَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِن قَبْلُ ءَ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ ءَ

وَكُتُبِهِ ءَ وَرُسُلِهِ ءَ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴾

(النساء 136)

“О,вярващи, вярвайте в Аллах и в Неговия пратеник, и в книгата, която е низпослал на Своя пратеник, и в книгите, които е низпослал преди! А който отрече вярата в Аллах и в Неговите меляйкета и в Неговите книги, и в Неговите пратеници, и в Съдния ден, той дълбоко се е заблудил.”

(сура ан-Ниса-136).

﴿ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴾

(الأنعام 155)

“И това е Писание, низпослахме го Ние благословенно. Следвайте го и се бойте, за да бъдете помилвани.”

(сура ал-Ен`ам-155).

(3)-Нуждата на хората от тези книги и мъдростта от тяхното спускане.

Първо: Да се ръководи всеки народ от книгата, която е низпослана на Пратеника, и да се връщат към нея, за да опознаят религията си.

Второ: Да бъде тя справедливото пресъждане между хората във всичко, в което са разногласни.

Трето: Да запази-низпосланата книга- религията след смъртта на Пратеника, независимо от далечината на местата и времената, както е при приканването на нашия пророк Мухммед(С.А.В.).

Четвърто: Да бъдат- тези книги- доказателство на Аллах пред Неговите създания, да не се съпротивляват на законите в тях, нито да излизат от техните граници.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ﴾

﴿ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اٰخْتَلَفُوا فِيهِ ﴾

(البقرة 213)

“Хората бяха една общност и Аллах изпрати пророците-благовестители и предупредители, и заедно с тях низпосла

книгите с истината, за да отсъдят между хората, в онова, в което бяха в разногласие.” (сура ал-Бакара-213)

(4)-Начина на вярване в книгите.

Вярата в книгите на Аллах може да бъде обобщена и с подробности. В общи линии тя е да вярваш, че Аллах е низпослал книги на Своите пратеници (А.С.).

А с подробности-трябва да вярваш във всяка книга, която е именуван Аллах в честития Коран, а те са Корана, Теурата (Тора), Зебура, Инджиль (Евангелието), и писанията на Ибрахим и Муса. Също трябва да вярваш, че Аллах има и други книги, които е низпослал на пратениците Си, но не се знаят имената им, нито броят им, освен тези които Всевишния е именуван.

Всички тези книги потвърждават единството на Аллах и Неговата божественост, за Него се извършват добрите дела и заради Него трябва да се забранява многобожието и раздора по земята. Основата на приканването (де`ава) на всички пратеници е една, дори да са били с различни шериати и прописи.

Вярата в книгите означава да си убеден и сигурен, че те са низпослани на предишните пратеници. А вярата в Корана, означава да си убеден в него и да следваш всичко, което е в него. Казва Всевишния Аллах:

﴿ ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ۚ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَامَنَ بِاللَّهِ
وَمَلَائِكَتِهِ ۚ وَكُتُبِهِ ۚ وَرُسُلِهِ ۚ ﴾ (البقرة 285)

“Пратеника повярва в онова, което му бе низпослано от неговия Господар, повярваха и вярващите. Всеки от тях повярва в Аллах и в Неговите меляйкета и Неговите книги и Неговите пратеници.” (сура ал-Бакара-285).

﴿ اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ ءَأُولِيَاءَ ۚ ﴾

(الأعراف 003)

“Следвайте това, което ви бе низпослано от вашия Господар и не следвайте освен Него други покровители.”

Корана се отличава от другите книги със следните черти:

1. -Че е чудо със словата и значението си, с обхващащите истини свързани с вселената и науката, намиращи с в него.
2. -Че е последната книга низпослана от небесата. С Корана се слага край на всички книги, както Мухаммед (С.А.В.) е края на всички пратеници.
3. -Че Аллах се е самозадължил със запазването на Корана от всякакво изопачаване и променяне, а не както другите книги, които бяха изопачени и променени.
4. -Че Корана потвърждава предишните книги и ги пре-възхожда.
5. -Че Корана отнема валидността на всички предишни книги.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصَدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ
وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴾

(Йусуф 111)

“То не е предание измислено, а е потвърждение на онова, което е преди него, и разяснение за всяко нещо, и напътствие, и милост за хора вярващи.” (сура Юсуф-111).

(5)-Приемане известията на предишните книги.

Всички сме убедени, че всичко което е в предишните книги съдържащи известия, които Аллах ги е вдъхновил на Неговите пратеници (А.С) е истина, без никакво съмнение. Но това не означава да приемем всичко, което го има сега в тези книги, които са между ръцете на християните и евреите, защото те са изопачени и променени и не са останали запазени, както Аллах ги е низпослал на Неговите пратеници (А.С.).

Също знаем и сме твърдо убедени в това, което Аллах ни е известил в Неговата книга (Корана), че го има в предишните книги, като: никой няма да носи греха на друг, че човек ще има онова, за което се е постарал, и старанието му ще бъде видно, после напълно ще бъде награден.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ﴿٣٨﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّىٰ ﴿٣٧﴾ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٣٨﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزَأُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَىٰ ﴿٤١﴾ ﴾

(النجم 036-041)

“Или не бе известен за онова, което е в писанията на Муса и Ибрахим, който изпълни (повелята), че никой прегрешил не ще носи греха на друг, и човек ще има само онова, за което се е постарал, и старанието му ще бъде напълно видно, после ще му се въздаде.” (сура ан-Неджм-36-41)

﴿ بَلْ تُوْثِرُونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٧﴾ إِنَّ هٰذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرٰهِيْمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ ﴾

(الأعلى 016-019)

“Да, предпочитате земния живот, но отвъдния е по-хубав и по-дълготраен. Това е (записано) в предишните писания-писанията на Ибрахим и Муса.” (сура ал-Еаля-16-19).

А що се отнася до техните прописи, че което е в Корана сме задължени да правим ибадет с него, обратно на предишните книги, гледаме, ако е спротивно на нашия шерият, не работим с него. Не че е лъжа, напротив то е истина, но за времето си, и за това не сме задължени да работим по него, защото отпада неговата важност с нашия шерият. И ако съвпадне с нашия шерият, означава, че нашия шерият потвърждава неговата праведност.

(6)-Низпосланите книги, които са споменати в Корана и в Суннета.

Те са:

1–Честития Коран.Той е словото на Аллах, което го низпосла на Мухаммед (С.А.В.), последния от пратени-ците и пророците. Той е последната низпослана книга. Аллах се е самозагрижил с неговото запазване,да не може да бъде изопачен, нито променен, и го отреди отнемащ важността на другите книги. Казва Всевишния Аллах:

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٠٩﴾ (الحجر 009)

“Наистина, Ние низпослахме напомнянето (зикр) и ние непременно ще го пазим.” (сура ал-Хиджр-9)

﴿ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ

مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ ﴿١٠٤﴾

(المائدة 048)

“И ти низпослахме Корана с истината да потвърди книгите преди него и да бъде техен свидетел. И отсъждай помежду им според онова, което Аллах е низпослал.”

(сура ал-Маиде-48)

2–Теурат (Тора).Това е книгата, която Аллах низпосла на Муса (А.С.) и я отреди напътствие и светлина и да отсъждат според нея пратениците към потомците на Израил, и техните равини. Ние сме задължени да вярваме в Теурата, който го низпосла Аллах на Муса (А.С.), а не в Теурата, който е изопачен и променен, и се използва при християните и евреите. Всевишния Аллах казва:

﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ مِّمَّا أَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ

الَّذِينَ اسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَابُ بِمَا اسْتَحْفَظُوا

مِن كِتَابِ اللَّهِ ﴿ (المائدة 044)

“Ние низпослахме Теурата с напътствие в него и със светлина. Съдят според него пророците, които се отдадоха на евреите и правниците и равините-според онова от книгата на Аллах.”
(сура ал-Маиде-44).

3–Инджил (Евангелие). Това е книгата, която Аллах низпосла на Иса (А.С.) с истината, потвърждавайки, небесните книги които са преди него. И Инджилъ, трябва да се вярва в него както Аллах го е низпослал на Иса (А.С.) с неговите праведни основи, а не в промените Инджили (евангелията) които ги има днес при християните и евреите. Казва Аллах:

﴿ وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرَةِ ۗ وَأَتَيْنَاهُ ^ط الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا
بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾

(المائدة 046)

“И изпратихме по следите им Иса, сина на Мерйем, да потвърди Теурата, който бе преди него, и му дарихме Инджил (евангелието), в което има напътствие и светлина, и е потвърждение на Теурата, който бе преди него, и напътствие и поучение за богобоязливите.”

(сура ал Маиде-46).

И Теурата и Инджиля съдържат радостната вест-изпращането на нашия пророк Мухаммед (С.А.В.). Всевишния Аллах казва:

﴿ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا
عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ

الْمُنْكَرِ وَتُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَتُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ﴿ (الأعراف 157)

“Онези,които следват Пратеника, неграмотния Пророк, когото откриват записан у тях в Теурата и Инджиля. Той им повелява одобряването и ги въздържа от порицаването, и им разрешава благините, и им забранява скверностите. И сменя бремето и оковите, които са на тях.” (сура ал-Еараф-157).
4-Зебур (Псалмите).Това е книгата, която я низпосла Аллах на Даууд (А.С.), в който трябва да вярваме, а не който е изо-пачен от евреите. Казва Всевишния Аллах:

﴿وَأَتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿١٦٣﴾﴾ (النساء 163)

“И на Даууд дарихме Зебура (Псалмите).”
(сура ан-Ниса-163).

5-Писанията на Ибрахим и Муса.

Това са писанията, които Аллах дари на Ибрахим и Муса (А.С.). Тези писания са изчезнали и не се знае нищо от тях, освен, което е споменато в честития Коран и в Сунне-та. Казва Аллах:

﴿أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ﴿٣٨﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ﴿٣٧﴾
أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٣٨﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ
﴿٣٩﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَىٰ ﴿٤١﴾﴾
(النجم 036-041)

“Или не бе известен за онова, което е в писанията на Муса и Ибрахим,които изпълни (повелята), че никой прегрешил не ще носи греха на друг, и човек ще има само онова, за което се е постарал, и старанието му ще бъде видно, после напълно ще му се въздаде.”

(сура ан-Неджм-36-41).

﴿ بَلْ تُؤْتِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿١٧﴾ إِنَّ

هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴿١٩﴾ ﴿

(الأعلى 016-019)

“Да, предпочитате земния живот, но отвъдния е по-хубав и по-дълготраен. Това е (записано) в предишни-те писания-писанията на Ибрахим и Муса” (сура ал-Еаля-16-19).

Четвъртата основа: Вярата в пратениците

(1)-Вярата в пратениците (А.С.).

Тя е една от основите на вярата, без която не може да се осъществи вярата на човек.

Вярата в пратениците е : твърдо убеждение, че Аллах има пратеници, които ги бе избрал за да предадат Неговите послание (шеррати). Който ги последва ще бъде напътен, а който не им се подчини е дълбоко заблуди. Наистина те предадоха всичко, което Аллах им бе низпослал, като го предадоха напълно ясно. Те пренесаха доверието (еманета), съветваха народите, бореха се в името на Аллах-истинска борба (джихад), и изправиха доказателствата. Нищо не промениха, нито изопачиха, нито скриха нещо от това с което бяха изпратени. Вярваме във всеки който е именувал Аллах, и който не е. Всеки пратеник е благовестител, известяваше кой пратеник ще е след него. И по-късно дошлия вярваше в който е преди него. Казва Всевишния Аллах:

﴿ قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ

وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ

النَّبِيِّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُنْفِرُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٦﴾

﴿ (البقرة 136) ﴾

“Кажете: Вярвахме в Аллах и в низпосланото на нас,и в низпосланото на Ибрахим, и Исмаил, и Исхак, и Якуб и на родовете (му), и в даденото на Муса и Иса, и в даденото на пророците от техния Господар. Не правим разлика между никого то тях и на Него сме се посветили.”

(сура ал-Бакара-136).

Който отрече един пратеник, той отрича, Който го е изпратил. И който не го последва, прегрешава спряму, Който нареди да го следват. Казва Аллах:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ۝ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا﴾ (النساء 150-151)

“Наистина, които не вярват в Аллах и в Неговите пратеници, и искат да отделят Аллах от Неговите пратеници, и казват: Вярваме в едни, и не вярваме в други, и искат да поемат среден път. Тези са истински неверници. И пригответе им за неверниците унизително мъчение.”

(сура ан-Ниса-150-151)

(2)-Същността на пророчеството.

Пророчеството е посредника между Създателя и създанията, чрез него се предава шериата. Аллах го дава на, който пожелае от Неговите раби,и избира за пророк, който пожелае от Своите раби. Избирането, не е на никой друг, освен на Всеславения Аллах. Казва Всевишния Аллах:

﴿اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ﴾ (الحج 075)

“Аллах избира пратениците и сред меляйкетата, и сред хората. Аллах е Всечуващ, Всевиждащ.” (сура ал-Хадж-75)

Пророчеството се дарява, а не се придобива, нито може да се постигне с много служене и подчинение, и не идва с искане от пророка, нито с молбата му. Пророчеството е избирание от Превъзходния и Всемогъщ Аллах. Казва Аллах:

﴿اللَّهُ سَجَّتِي إِلَيْهِ مِنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ﴾

(الشورى 013)

“Аллах избира за Себе си когото пожелае, и напътва онзи, който се обръща към Него.” (сура аш-Шура-13).

(3)-Мъдростта от изпращането на пратениците.

Мъдростта от изпращането на пратениците се вижда от следните неща:

Първо: Те изкарват хората от обожаването на хора към обожаване на Господаря на всички раби. Освобождават хората от обожаване на създанията към свободното обожаване и служене на Господаря на всички хора. Казва Всевишния Аллах:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ (الأنبياء 107)

“И те изпратихме (О, Мухаммед) като милост за световите.” (сура ал-Енбия-107).

Второ: Узнаване на целта, заради която Аллах създаде човечеството, и тя е обожаване и служене на Аллах-единствения. Тази цел се узнава само чрез пратениците, които ги избра Аллах от хората, и им даде предимство пред останалите хора.

Казва Всевишния Аллах:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الطَّغُوتَ﴾ (النحل 036)

“И при всяка общност изпратихме пратеници: Служете на Аллах и се отстранете от идолите.” (сура ан-Нехль-36).

Трето: Изправяне на доказателства на човечеството с изпращането на пратениците.

Казва Всевишния Алах:

﴿رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ

الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ ﴿النساء 165﴾

“Пратеници-благовестители и предупредители, за да нямат хората довод срещу Аллах след пратениците. Аллах е Всемо-
гъщ, Премъдър.” (сура ан-Ниса-165).

Четвърто: Разясняване на някои неизвестни неща, които човешките мозъци не могат да ги достигнат, като имената и качествата на Аллах, опознаването на меляйкетата, Съдния ден и други.

Пето: Пратениците са най-хубавия пример за хората, Аллах ги осъвършенства с добри качества и морал, и ги предпази от съмненията и сладострастията. Всевишния Аллах казва:

﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَتْهُمْ أُقْتَدَهُ﴾ ﴿الأنعام 090﴾

“(Пророците) те са онези, които Аллах напъти. Следвай техния прав път!” (сура ал-Ен`ам-90)

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾ ﴿الممتحنة 006﴾

“Те са хубав пример за вас.” (сура ал-Мумтехине-6)

Шесто: Подобривяне на душите, като се пречистват и предпазват от всичко, което ги омърсява. Казва Аллах:

﴿هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ

وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ﴾ ﴿الجمعة 002﴾

“Той е, Който изпрати при неграмотните пратеник из между тях да им чете Неговите знамения и да ги пречисти, и да ги учи на Книгата и мъдростта.” (сура ал-Джума-2)

Казва Пратеника (С.А.В.):

((انما بعثت لأتمم مكارم الأخلاق)) [رواه أحمد و الحاكم]
“Наистина, аз съм изпратен за да осъвършенствам достойнството на морала.” (предаден от Ахмед и Хаким).

(4)-Задълженията (делата) на пратениците (А.С.).

Пратениците (А.С.) имат благородни задължения, като:
А)-Предаване на шериата и приканване на хората към служене единствено на Аллах, и да не се служи на никой друг, освен на Него. Казва Всевишния Аллах:

﴿ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَتَحْشَوْنَهُ، وَلَا تَحْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ ۗ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴾ (الأحزاب 039)

“Онези, които оповестяваха посланията на Аллах и се бояха от Него, и не се бояха от никого, освен от Аллах. Достатъчен е Аллах да направи равносметка.” (сура ал-Ахзаб-39).

Б)-Разясняване на низпосланото в религията. Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴾ (النحل 044)

“И низпослахме на теб (О, Мухаммед) напомнянето (зикр), за да обясниш на хората какво им е низпослано и за да размислят.” (сура ан-Нехль-44).

Г)-Пратениците напътват хората към доброто, предупреждават ги от лошото, зарадват ги с наградите при Аллах и ги предупреждават от наказанието Му. Казва Аллах:

﴿ رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ﴾ (النساء 165)

“Пратеници-благовестители и предупредители.” (сура ан-Ниса-165).

Д)-Подобряване на хората, като пратениците им бъдат най-добрия пример за следване в словата и делата.

Е)- Прилагане шериата на Аллах между рабите и осъществяването му.

Ж)-Пратениците свидетелстват за своите народи на Съдния ден, че са им предали ясно всичко (което ги е зъдължил Аллах). Казва Всевишния Аллах:

﴿ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ۗ ﴾

(النساء 041) ﴿ ﴿﴾

“И как ще бъдат, когато доведем от всяка общност свидетел, и доведем теб (О, Мухаммед) да свидетелстваш за тях.”

(сура ан-Ниса-41).

(5)-Исляма е религия на всички пратеници.

Исляма е религията на всички пратеници и пророци. Казва Всевишния Аллах:

﴿ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ ۗ ﴾ (آل عمران 019)

“Наистина Исляма е религията при Аллах.”

(сура али Имран-19).

Всички те приканваха към обожаването на Аллах-единствения, и отрекоха служенето на друг, дори да се различаваха тяхните шериати и прописи. Те се обединяваха в една единствена основа-единобожие.

Пратеника (С.А.В.) казва”

((الانبياء اخوة لعلات)) [رواه البخاري]

“Пратениците са братя от различни майки, и се обединяват в служенето им на Аллах.”

(предаден от Бухари).

(6)-Пратениците са обикновени хора, и не знаят невидимото.

Знаенето на невидимото е от божествените черти и качества на Аллах, а не е от качества на пратениците, защото са хора, както останалите от хората. Ядат и пият, женят се и спят, разболяват се и чувстват умора. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ

وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ ﴾ (الفرقان 020)

“И преди теб изпращахме пратеници, които ядат храна и ходят по пазарите.” (сура ал-Фуркан-20).

﴿ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً ﴾

(الرعد 038)

“И изпратихме пратеници преди теб, и им отредихме съпруги и потомства.” (сура ар-Ра`ад-38).

И им се случва, каквото се случва на хората, като тъга, радост, умора и сила. Аллах ги избра само за да предадат религията Му. И не знаят нищо от невидимото, освен това, което Аллах ги е известил. Всевишния Аллах казва:

﴿ عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ۝ إِلَّا مَن أَرْتَضَىٰ مِّن

رَّسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِن بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِن خَلْفِهِ رَصَدًا ۝ ﴾

(الجن 026-027)

“Знаещия невидимото, Той на никого не разкрива своите тайни, освен на онзи пратеник, когото е избрал. И сторва Той пред него и зад него да има (меляйкета) пазители.”

(сура ал-Джинн-26-27).

(7)- Пратениците са предпазени от Аллах.

Всевишния и Всеславен Аллах избра за Своето послание и неговото предаване най-добрите от хората и ги направи съвършени създания и в морала. И ги предпази от големите грехове, отстрани от тях всякакъв недостатък, докато оповестят откровението (вахй) на техните народи. Те са предпазени и не грешат в това, което известяват за Всевишния и Всеславен Аллах, при предаване на Неговото послание. Това е единодушно мнение на ислямските учени. Казва Аллах:

﴿ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ ^ط وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا

بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ ^ج وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ ﴾ (المائدة 067)

“О, Пратенико, оповести каквото ти бе низпослано от твоя Господар. А не го ли сториш, ти не ще си оповестител на Неговото послание. Аллах ще те защити от хората.”

(сура ал-Маиде-67).

﴿ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ

﴾ (الأحزاب 039)

“Онези, които оповестяваха посланията на Аллах и се бояха от Него, и не се бояха от никого, освен от Аллах.”

(сура ал-Ахзаб-39).

﴿ لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَى كُلَّ

شَيْءٍ عَدَدًا ﴾ (الجن 028)

“За да знае, че са съобщили посланията на своя Господар. Обгръща Той това, което е у тях, и пресмята всяко нещо.”

(сура ал-Джинн-28).

И ако случайно извършат някои от малките грехове, които не са свързани с оповестяването, те го разясняват на хората и веднага се покаяват и възвръщат към Аллах, и като че ли не са извършили нищо. И с това се издигат на по-висока степен от преди. Това е така, защото Аллах избра своите пратеници (С.А.В.) със свършени характери и най-добри качества, и ги пречисти от всички недостатъци, които ги свалят от тяхната степен.

(8)-Броят на пратениците и пророците, и най-достоините от тях.

Потвърдено е, че броя на пратениците (А.С.) е около 310 от думите на Пратеника (С.А.В.) когато беше попитан за броя на пратениците.

((ثلاثمائة وخمسة عشرة جما غيرا)) [رواه الحاكم]

“Триста и петнадесет-огромна тълпа.” (предаден от Хаким).
А пророците са повече, някои от тях са споменати в Корана, а някои не са споменати. Аллах е именувал в Неговата книга от тях 25 пророци и пратеници. Всевишния Аллах каза:

﴿ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ

عَلَيْكَ ﴾ (النساء 164)

“Пратеници, за които вече ти разказахме преди, и пратеници, за които не сме ти разказали.” (сура ан-Ниса-164).

﴿ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ ۖ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَأٍ

ۚ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا

هَدَيْنَا ۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ ۖ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ

وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا

وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِيلَىٰ ۚ كُلُّ مِّنَ الصَّٰلِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمَاعِيلَ

وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا ۚ وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِن

آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ ۖ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ

مُسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾ (الأنعام 083-087)

“Това е нашия довод, който Ние дадохме на Ибрахим срещу неговия народ. Въздигнахме на степени когото пожелаем. Твоят Господар е премъдар, всезнаещ. И го дарихме с Исхак

и Якуб. И двамата напътихме. Напътихме и Нух преди, а от неговите потомци-Даууд и Сулейман, и Ейюб и Юсуф и Муса и Харун. Така възнаграждаваме благодетелните. И Зекерия и Ях`я и Иса и Ил`йас-всички са от праведните. И Исмаил и Ал`йесеа и Юнус и Лют, и предпочетохме всички пред народите. И от тяхните бащи, и от потомствата им, и от братята им. Избрахме тях и ги насочихме по правия път.”

(сура ал-Ен`ам-83-87)

Аллах предпочете някои от пророците над другите.Казва Аллах:

﴿وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّنَ عَلَىٰ بَعْضٍ﴾ (الإسراء 055)

“И предпочетохме едни пророци пред други.”

(сура ал-Исра-55)

Също, Аллах предпочете някои от пратениците над другите. Всевишния Аллах казва:

﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ﴾ (البقرة 253)

“Тези са пратениците, едни от тях удостоихме над другите.”

(сура ал-Бакара-253)

А най-предпочетените от пратениците са удостоените с твърдост. И те са Нух, Ибрахим, Муса, Иса и нашия пророк Мухаммед (С.А.В.). Всевишния Аллах казва

﴿فَأَصْبَرَ كَمَا صَبَرَأُولُوا الْعِزْمِ مِنَ الرُّسُلِ﴾ (الأحقاف 035)

“И ти бъди търпелив (О, Мухаммед) както търпяха пратениците удостоени с твърдост.”

(сура ал-Ехкаф-35)

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّنَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ

وَعِيسَىٰ ابْنِ مَرْيَمَ ^ط وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا﴾ (الأحزاب 007)

“И когато Ние приехме от пророците обета им, и от теб, и от Нух и Ибрахим и Муса и Иса, сина на Мерйем. Приехме от тях твърд обет.”

(сура ал-Ахзаб-7)

А Мухаммед (С.А.В.) е най-удостоения от пратениците и последния от пророците и водача на богобоязливите, водача на

потомците на Адем, и водещия на пророците когато се съберат и техния говорител. Той е собственика на Мекам ал-Махмуд (мястото на благодарностите), около който ще се съберат първенците и последните, той е притежателя на знамето на благодарността, и на течащия кладенец (Хауд). Той е защитник на всички създания на Съдния ден, той е приближения и притежателя на истинското достойнство. Аллах го изпрати с най-хубавия Шерриат и религия, и отреди неговата общност да бъде най-добрата, която беше за пример на хората. Аллах му даде на него, и на неговия народ най-добрите качества и предимства, с които се отличиха от народите преди тях. Те са последната общност от общностите (живеещи на земята) и първите, които ще бъдат съживени. Пратеника (С.А.В.) рече:

((فضلت على الأنبياء بست)) [رواه مسلم]

“Удостоен съм пред другите пророци с шест неща.”

(предаден от Муслим).

Рече също:

((أنا سيد ولد آدم يوم القيامة وبيدي لواء الحمد و لا فخر . و ما من نبي يومئذ آدم فمن سواه الا تحت لوائي يوم القيامة)) [رواه أحمد و الترمذي]

“Аз съм водача на потомците на Адем на Съдния ден, и в ръцете ми ще е знамето на благодарността, и без да се гордея. И тогава всеки пророк, дори и Адем, и останалите ще са под моето знаме на Съдния ден.” (предаден от Ахмед и Тирмизи).

След нашия Пратеник (С.А.В.) по достойнство е Ибрахим (А.С). Те и двамата са най-удостоените от пратениците, и след това са Нух, Муса и Иса.

(9)-Знаменията на пророците (А.С) и тяхните чудеса (муаджизета).

Аллах подкрепи Своите пратеници (А.С.) с велики знамения и изумителни чудеса, които бяха нужни и доказателства с тях, като честития Коран, разцепването на луната, превръщането на тояга в змия, сътворяването на птици от кал и други. Тези чудеса са нещо необичайно, но са доказателство за истинско пророчество. И чудото (кирамет) е доказателство за искреността на вярващите хора, които бяха свидетели на истинското пророчество.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ ﴾ (الحديد 025)

“Изпратихме Нашите пратеници с ясните знаци.”

(сура ал-Хадид-25).

Пратеника (С.А.В.) рече:

((ما من الأنبياء نبي الا أعطي من الآيات ما مثله آمن عليه البشر ، و انما كان الذي أوتيته و حيا أو حاه الله الي فأ رجو أن أكون أكثرهم تابعا يوم القيامة)) [متفق عليه]

“Всеки пророк от пророците му бе дадено от ясните знаци, които правеха хората да уярват, а на мене ми бе дадено откровението (вахй), което Аллах ми го вдъхнови, и се надявам да имам най-много последователи на Съдния ден.”

(предаден от Бухари и Муслим).

(10)-Вяра в пророчеството на нашия пророк Мухаммед (С.А.В.).

Вярата в неговото пророчество е велика основа от основите на вярата, и вярата не се осъществява, освен чрез вярване в неговото пророчество. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴾

(الفتح 013)

“А за онези, които не вярват в Аллах и в Неговия пратеник-Ние сме приготвили за неверниците пламъци.”

(сура ал-Фетх-13).

Пратеника (С.А.В.) рече:

((أمرت أن أقاتل الناس حتى يشهدوا أن لا اله الا الله و اني رسول الله))
[رواه مسلم]

“Беше ми повелено да воювам с хората докато засвидетелстват, че няма друг бог освен Аллах, и че наистина аз съм пратеник на Аллах.”

(предаден от Муслим)

Вярата в него (С.А.В.) се осъществява със следните неща:

Първо: Упознаване на нашия пророк Мухаммед (С.А.В.).

Той е Мухаммед син на Абдуллах син на Абдул-Мутталиб син на Хашим. А Хашим е от Курейш, а Курейш са от арабите, а арабите са от потеклото на Исмаил син на Ибрахим (А.С.). Живял е 63 години, 40 години преди пророчеството и 23 години като пророк и пратеник на Аллах.

Второ: Вярване в каквото е известил, следване и подчиняване на каквото е наредил и отдалечаване от каквото е забранил или не е одобрил, и да се служи на Аллах само с онова, което е отредил и прописал.

Трето: Твърдо убеждение, че той е пратеник на Аллах към всички хора и джинове, и всеки е задължен да го следва. Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ﴾

(الأعراف 158)

“Кажете: О, хора, аз съм пратеник на Аллах към всички вас.”

(сура ал-Еараф-158).

Четвърто: Вярва в пратеничеството му и, че той е най-удостоенният от пророците и последния от тях. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَلَٰكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ﴾ (الأحزاب 040)

“А е Пратеника на Аллах и последния от пророците.”

(сура ал-Ахзаб-40).

Той е Халил-искрения приятел на Всемиловичия Аллах, и притежателя на великата защита, заслужаващия ал-Весила (най-високата степен в Дженнета), за него е течащия кладенец (хауд), и неговата общност е най-добрата общност от всички останали.

Всевишния Аллах казва:

﴿ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ ﴾ (آل عمران 110)

“Вие сте най-добрата общност, изведена на хората.”

(сура али Имран-110).

Неговата общност са най-много жители в Дженнета, и неговото послание отне важността на всички предишни послания.

Пето: Аллах го дари с най-великото чудо и най-ясното знамение-великия Коран, запазеното слово на Аллах от изопачаване и променяне. Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ لَئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا

الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ ۚ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾

(الإسراء 088)

“Кажи: И да се съберат хората и джиновете, за да създадат подобен на този Коран, те не ще създадат подобен, дори един на друг да си помагат.” (сура ал-Исра-88).

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩٠﴾ (الحجر 009)

“Наистина, Ние низпослахме напомнянето и Ние непременно ще го запазим.” (сура ал-Хиджр-9).

Шесто: Вяра, че Пратеника (С.А.В.) е оповестил посланието, изпълнил доверието (еманет) и съветваше общността. Няма добро и той да не е приканил хората към него, и няма лошо, и той да не е предупредил и предпазил хората от него. Всевишния Аллах казва:

﴿ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ

حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾ (التوبة 128)

“Дойде вече Пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, състрадателен е към вярващите, милосърден.” (сура ат-Теубе-128).

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((ما من نبي بعثه الله في أمة قبلي الا كان حقا عليه أن يدل أمة على خير ما يعلمه لهم و يحذر أمة من شر ما يعلمه لهم)) [رواه مسلم]

“Всеки пророк, който Аллах го бе изпратил към някоя общност, преди мен, беше задължен да напътва неговата общност към всяко добро за тях, което го знаеше. И да предупреждава неговата общност от всяко лошо за тях, което го знаеше.”

(предаден от Муслим)

Седмо: Да бъде обичан (С.А.В.), и неговата обич да бъде силна, дори от обичта ни към самите нас и от всички останали създания. Да бъде уважаван, почитан, подкрепян, и да го следваме

във всичко. Това са задължения, които Аллах ги заповяда в книгата Си на Своя Пратеник (С.А.В.). Обичта към него е и обич към Аллах, и неговото следване е подчинение на Аллах. Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝ ﴾

(آل عمران 031) ﴿ ﴿﴾

“Кажы: Ако обичате Аллах, последвайте ме. И Аллах ще ви заобича и ще опрости греховете ви. Аллах е Опрощаващ, Милосърден.”

(сура али Имран-31).

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((لا يؤمن أحدكم حتى أكون أحب إليه من ولده و والده و الناس أجمعين))
[متفق عليه]

“Няма да има никой от вас пълна вяра, докато не бъда обичан от него, повече и от рождбата си, родителя си и от всички хора.”
(предаден от Бухари и Муслим).

Осмо: Да се благослови и поздравява с почит (салеват), колкото се може повече, защото скъперник е онзи, когато бъде споменат пред него и не го благослови и поздравява с почит. Всевишния Аллах казва:

﴿ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ ۚ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ۝ ﴾ (الأحزاب 056)

“Наистина, Аллах и Неговите меляйкета благословят Пророка. О, вярващи, благославяйте го и вие, и го поздравявайте с почит!”

(сура ал-Ахзаб-56).

Пратеника (С.А.В.) рече:

((من صلى عليّ واحدة صلى الله عليه بها عشرا)) [رواه مسلم]
“Който ме благослови един път, Аллах го благославя десет пъти.”
(предаден от Муслим).

Желателно е да се благославя в следните места: при сядането в молитвата, в молбата (кунут дуа), в молбата за умрелия (дженазе намаз), в хутбето на петъчната молитва, след езан, при влизане и

излизане от джамията, при всяка молба към Аллах, и когато бъде споменат Пратеника (С.А.В.) и други.

Девето: Че Пророка (С.А.В.) и останалите пророци (А.С.) са живи при техния Господар в задгробния живот, по-съвършен и по-добър от живота на убитите (шехидите). Този живот не е като живота им на земята, живот, който не знаем неговата същност. И въпреки това се наричат мъртви.

Пратеника (С.А.В.) рече:

((ان الله حرم على الأرض ان تأكل أجساد الأنبياء))
[رواه أبو داود و النسائي]

“Наистина Аллах забрани на земята да яде телата на пророците.”

(предаден от Ебу Даууд и Несаи).

((ما من مسلم يسلم عليّ الا رد الله عليّ روي كي أرد عليه السلام))
[رواه أبو داود]

“Всеки мусюлманин, винаги щом ме поздрави с почит (селям), Аллах ми връща душата за да му отвърна на поздрава.”

(предаден от Ебу Даууд)

Десето: От почитането на Пророка (С.А.В.) да не се надига глас при него, когато е бил жив. Също така, когато се поздравява при гроба му. Всевишния Аллах казва:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ

وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴾ (الحجرات 002)

“О,вярващи, не дигайте глас над гласа на Пророка, и не му говорете високо, както говорите по между си, за да не пропаднат делата ви, без да усетите.” (сура ал-Худжурат-2).

Забраненото спряму него след смъртта му, е като забраненото спряму него, когато е бил жив, трябва да го почитаме, както го почитаха неговите сподвижници (сахабета)-Аллах да е доволен от тях. Те го следваха най-стриктно от всички хора. А най-далече

са онези, които не го следват и въвеждат нови неща в религията на Аллах.

Единадесето: Обичане на неговите сподвижници, роднини и семейството му. Да се уважават всички, да не се говори против тях, грубият или нараняват с каквото и да било, защото Аллах е доволен от тях, и Той ги избра да съпровождат Неговия Пророк (С.А.В.), и затова задължи тази общност да ги уважават и обичат. Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَالسَّبِقُونَ الْأَوْلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ﴾ (التوبة 100)

“Най-предните, първите от преселниците и помощниците, и онези, които ги следват с добрина. Аллах е доволен от тях и те са доволни от Него.”

(сура ат-Теубе-100).

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((لا تسبوا أصحابي فو الذي نفسي بيده لو أنفق أحدكم مثل أحد ذهباً ما بلغ مد أحدهم و لا نصيفه)) [رواه البخاري]

“Не грубете моите сподвижници, кълна се в Онзи, в чиито ръце е моята душа, който и от вас да раздаде злато колкото (планината) Ухуд, не се равнява на нищо спрямо тяхното.”

(предаден от Бухари)

Желателно е да молим опрощение за тях и да искаме от Аллах да нямаме омраза в сърцата ни към тях. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴾ (الحشر 010)

“А които дойдоха след тях, казват: Господарю наш, опрости ни и на нашите братя, които ни изпревариха във вярата, и не влагай в сърцата ни омраза към онези, които повярваха!

Господарю наш, наистина Ти си Състрадателен, Милосърден!”
(сура ал-Хашр-10)

Дванадесето: Да се отдалечава от преувеличаването в Пратеника (С.А.В.), защото това най-много му вреди. И той (С.А.В.) предупреди неговата общност да не преувеличават в него и да не прекаляват в неговото извисяване и хвалене, или да се издига над степенята, която Аллах му я отреди, а не на степен, която само Всевишния Аллах я заслужава.

Пратеника (С.А.В.) рече:

((انما أنا عبد فقولوا عبد الله ورسوله ، لا أحب أن ترفعوني فوق منزلتي))
“Аз съм само раб, и казвайте: Раб на Аллах и Неговия пратеник. Не обичам да ме издигате над моята степен.”

Рече също:

((لا تطروني كما أطرت النصارى ابن مريم)) [رواه البخاري]
“Не ме извисявайте, както християните възвисяха сина на Мери-
йем.” (предаден от Бухари).

Също така е забранено да му се моли, нито да се иска помощ от него, нито правене на тауаф (въртене) около гроба му, нито кълене в него, нито да му се коли курбан. Всичко това е съдружаване с Аллах., а Аллах забрани да се служи на друг, освен на Него. И обратното също е забранено-да не се почита Пророка (С.А.В.), или да му се преписват недостатъци, или да се унижава, или да се подиграва с него, това е отвъръщане от Ислям и невярване в Аллах. Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ أِبَاللّٰهِ وَاٰيٰتِهٖٓ وَرَسُوْلِهٖٓ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُوْنَ ۚ لَا تَعْتٰدِرُوْا قَدَّ

كَفَرْتُمْ بَعْدَ اِيْمٰنِكُمْ ۚ (التوبة 065-066)

“Кажки: Нима на Аллах и на Неговите Знамения, и на Неговия пратеник се подигравахте! Вие станяхте неверници, след като бяхте вярващи.”
(сура ат-Теубе-65-66)

Искренната обич към Пратеника на Аллах (С.А.В.) е причината да се следват неговите напътствия и суннет, и да се изостави всичко, което е спротивно на неговия път (С.А.В.).

Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ﴾

وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ (آل عمران 031)

“Кажи: Ако обичате Аллах, последвайте ме! И Аллах ще ви заобича, и ще опрости греховете ви. Аллах е опрощаващ, милосърден.”

(сура али Имран-31)

И не трябва да се прекалява във величието на Пратеника (С.А.В.) като не му се приписват божествени качества, и да не се снижава от степента му. Трябва да се почита и обича, а това се вижда от следването на неговите прописи и напътствия.

Тринадесето: Вярата в Пратеника (С.А.В.) не се осъществява, освен чрез вярване в него, и извършване на това, което е наредил. Неговото следване е подчинение на Аллах, и които прегреша спрямо него е прегрешение на Аллах.

Петата основа: Вярa в Съдния ден

(1)-Вярата в Съдния ден.

Тя е твърдо убеждение в свършването на земния живот и след това пренасяне в отвъдния живот. След смъртта започва задгробния живот, след това настъпва Часа, после е съживяването, след това е събирането на всички хора на Мехшер, и после е награждаването на хората-едни влизат в Дженнета, а други в огъня.

Вярата в Съдния ден е една от основите на вярата, с която се изпълва вярата на всеки раб, и който отрече вярата в Съдния ден става неверник. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَلَٰكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ﴾ (البقرة 177)

“...Праведността е у онзи, който вярва в Аллах и Съдния ден”

(сура ал-Бакара-177)

И Пратеника (С.А.В.) рече в хадиса на Джебраил:

((فَأَخْبَرَنِي عَنِ الْإِيمَانِ ؟ قَالَ : أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ ، وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ ، وَرَسُولِهِ وَاليوم الآخر ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدْرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ)) [رواه مسلم]

“И извести ме за вярата (имана)?” Той рече: “ Да вярваш в Аллах и в Неговите меляйкета, и в Неговите книги, и в Неговите пратеници, и в Съдния ден, и да вярваш в съдбата-доброто и лошото ѝ.” (предаден от Муслим)

Също така трябва да се вярва в признаците и знаците на Съдния ден, които ни извести Пратеника на Аллах (С.А.В.). Учените разделиха тези признаци на малки и големи:

А)-Малките са, които показват приближаването на Часа, и са много, повечето от тях са минали. От тях са:

- изпращането на Пророка (С.А.В.)
- изгубване на доверието
- разкрасяването на джамиите и надпреварване в това
- надпреварването на бедните в изграждането на високи къщи
- воденето на войни с евреите и тяхното избиване
- приближаването на времето
- безработицата
- появяването на раздори (фитнета)
- многого убийства
- разпространяването на блудството
- развалянето на морала.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ أَقْتَرَتِ السَّاعَةُ وَأَنْشَقَّ الْقَمَرُ ﴾ (القمر 001)

“Наближи Часът и се разцепи луната.” (сура ал-Камер-1)

Б)-Големите са, които ще се случат преди Часа и предупреждават за започването му. Те са десет, нито един признак от тях още не е минал. Те са:

- появяването на Мехди
- появяването на Деджал
- спускането на Иса (А.С.) от небесата-праведен съдия, ще счути кръстовете, ще убие Деджал и прасетата, ще въведе данько-плащането и ще пресъжда според шериата на Исляма
- появяването на Йеджудж и Меджудж, и тогава Иса (А.С.) ще иска от Аллах да ги погуби
- трите лунни затъмнения, едното в изток, другото в запад и третото в арабския полуостров
- появяването на голям дим от небето, който ще покрие хората и ще ги обхване
- вдигането на Корана от земята към небето

-появявянето на Даббех

-изгряването на слънцето от запад

-появявянето на много голям огън от Адн (Йемен), който ще прогони хората към земите на Шам. Той е последния от големите признаци.

Хузейфе ибн Есид ал-Гифари-Аллах да е доволен от него-казва: “Както си разговаряхме, изведнъж се появи Пророка (С.А.В.) и рече:

((ما تذكرون ؟ قالوا: نذكر الساعة. قال: انها لن تقوم حتى تروا قبلها عشر آيات. فذكر: الدخان، والدجال، والدابة، و طلوع الشمس من مغربها و نزول عيسى بن مريم، و يأجوج، و ثلاثة خسوف: خسف بالمشرق، و خسف بالمرغرب، و خسف بجزيرة العرب، و آخر ذلك نار تخرج من اليمن تطرد الناس الى محشرهم)) [رواه مسلم]

“Какво разговаряте?” Рекохме: Споменаваме Часа. Той рече: “Часа няма да се случи докато не видите преди него десет знамения”-и спомена-“димът, Деджал, Даббех, изгряването на слънцето от запад, спускането на Иса сина на Мерйем, лунното затъмнение в изток, лунното затъмнение в запад и лунното затъмнение в арабския полуостров, и на края ще излезе огън от Йемен, който ще прогони хората и ще ги събере на Мехиер.”

(предаден от Муслим)

Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

((يخرج في آخر أمتي المهدي يسقيه الله الغيث، و تخرج الأرض نباتها ، و يعطي المال صحاحا، و تكثر الماشية، و تعظم الأمة، يعيش سبعا، أو ثمانيا، يعني حججا)) [رواه الحاكم]

“Ще се появи накрая в моята общност Мехди, Аллах ще му даде дъжд и ще раззелени земята с растения, ще раздава богатства на прведните, ще се увеличи добитъка и ще се гордее общността, ще живее седем или осем, тоест години.”

(предаден от Хаким)

Тези признаци са последователни, като зърната в огърлицата, когато един от тях се появи, веднага го следва другия. Когато свършат тези признаци става Часа с позволение на Всевишния Аллах.

А Часа е деня, в който излизат всички хора от гробовете им по заповед на техния Господар, за да бъдат разпитани. Тогава ще бъде награден извършващия добри дела, и ще бъде наказан извършващия лоши дела. Казва Всевишния Аллах:

﴿يَوْمَ تَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَى نُصُبٍ يُوفِضُونَ﴾

﴿(المعارج 043)﴾

“Деня, в който ще излязат забързани от гробовете, сякаш се устремяват към идолите.”

(сура ал-Меаридж-43)

Този ден е споменат в Честития Коран с няколко имена. От тях са: деня на съживяването, бедствието, деня на равносметката, съдния ден, прииждането, събитието, неизбежното, грохотът, всепокриващия ден и други.

-Деня на съживяването. Казва Всевишния Аллах:

﴿لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ﴾ (القيامة 001)

“Кълна се в деня на съживяването.” (сура ал-Киямех-1)

-Бедствието. Казва Всевишния Аллах:

﴿الْقَارِعَةُ﴾ مَا الْقَارِعَةُ (القارعة 002-001)

“Бедствието! Какво е Бедствието?” (сура ал-Кариах-1-2)

-Деня на равносметката. Казва Всевишния Аллах:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَصِلُونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ﴾

﴿الْحِسَابِ﴾ (ص 026)

“За онези, които се отклоняват от пътя на Аллах, има сурово мъчение, защото са забравили Деня на равносметката.”

(сура Сад-26)

-Съдния ден. Казва Аллах:

﴿وَإِنَّ الْفَجَارَ لَفِي حَيْمٍ﴾ يَصَلُونَهَا يَوْمَ الدِّينِ (الانفطار 015-014)

(الانفطار 015-014)

“А разпътниците ще са в огън. Ще горят там в Съдния ден.”

(сура ал-Инфитар-14-15)

-Прииждането. Казва Всевишния Аллах:

﴿ فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَى ﴾ (النازعات 034)

“И когато настъпи голямото Прииждане.” (сура ан-Назиат-34)
-Събитието. Казва Аллах:

﴿ إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴾ (الواقعة 001)

“Когато Събитието настъпи.” (сура ал-Уакиах-1)
-Неизбежното. Казва Всевишния Аллах:

﴿ الْحَاقَّةُ مَا الْحَاقَّةُ ﴾ (الحاقة 002-001)

“Неизбежното! Какво е Неизбежното?” (сура ал-Хакках-1-2)
-Грохотът. Казва Аллах:

﴿ فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ﴾ (عبس 033)

“И когато Грохотът настъпи.” (сура Абесе-33)
-Всепокриващия ден. Казва Аллах:

﴿ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ﴾ (الغاشية 001)

“Стигна ли до теб разказът за Всепокриващия ден?”
(сура ал-Гашийех-1)

(2)-Същността на вярата в Съдния ден

Вярата в Съдния ден може да бъде в общи линии и с подробности.

В общи линии тя е да вярваш, че ще дойде ден, в който Аллах ще събере първите хора и последните, и ще награди всеки от тях според делата му. Група ще влезне в Дженнета, а група в разпаления огън. Казва Всевишния Аллах:

﴿ قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ

﴿ مَعْلُومٍ ﴾ (الواقعة 050-049)

“Кажете (О, Мухаммед): И древните, и сегните, наистина ще бъдат събрани по време на знайния ден.”

(сура ал-Уакиах-49-50)

А с подробности, тя е да вярваш във всичко, което ще се случи след смъртта, като следните неща:

Първо: Разпита в гроба.

След като се погребее умрелия, веднага ще бъде разпитан за Господаря си, религията си и Пратеника си Мухаммед (С.А.В.). Тогава Аллах ще затвърди онези, които уярваха с твърда реч, както е в следния хадис, че умрелия ще рече:

((رَبِّي اللهُ ، وَ دِينِي الْإِسْلَامُ وَ نَبِيَّ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَ سَلَّمَ))

[متفق عليه]

“Моя Господар е Аллах, моята религия е Ислям, и моя пророк е Мухаммед (С.А.В.).” (предаден от Бухари и Муслим)

Трябва да вярваме във всичко споменато в хадисите, като въпросите на двете меляйкета и как ще се случи това, как ще отговори вярващия, и как ще отговори който е двуличник.

Второ: Наказанието в гроба и неговото блаженство.

Трябва да се вярва в наказанието в гроба и в неговото блаженство, и че гроба се превръща в джехеннемска дупка, или градина от дженнетските градини. Гроба е първия дом от отвъдния свят, който се спаси от неговото наказание ще намери, което следва след него по-леко, а който не се спаси, което следва е по-тежко. И щом човек умре настъпва за него Съдния ден.

Блаженството и наказанието се чувства от душата и от тялото в гроба, а по някога може да го почувства само душата. Неговото наказание е за угнетителите, а блаженството му е за искрените вярващи.

Умрелият, или ще бъде наказван в задгробния живот (Берзех), или ще бъде награждаван. Все едно е дали ще бъде погребан или не. Ако бъде изгорен или удавен, или изяден от диви животни или птици, непременно ще бъде наказан или награден.

Казва Всевишния Аллах:

﴿النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا

ءَالَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾ (غافر 046)

“В огъня ще бъдат слагани и сутрин, и вечер. А в Деня, когато настъпи Часът: Въведете хората на Фараона в най-суровото мъчение!”

(сура Гафир-46)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((فلو لا أن تدافنوا لدعوت الله أن يسمعكم من عذاب القبر)) [رواه مسلم]

“Ако не се погребвахте, ще ще да искам от Аллах да ви разреши да чуete от гробното наказание.”

(предаден от Муслим)

Трето: Надуването на тръбата Сур.

Сур е рог, който ще го надуе Исафил (А.С.). Когато го надуе първия път измират всички създания, освен който пожелае Аллах ще остане, след това ще го надуе втори път, и тогава ще бъдат съживени всички създания от както Аллах е създал земния живот до ставането на Часа. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَنُفِّخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ

شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِّخَ فِيهِ أُخْرَى فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴾

(الزمر 068)

“И щом се протръби с Рога, всички на небесата и на земята ще паднат безжизнени, освен за когото Аллах не е пожелал. После още веднъж ще се протръби и ето ги -станали- чакат!”

(сура аз-Зумер-68)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((ثم ينفخ في الصور فلا يسمعه أحد الا أصغى ليتها و رفع ليتها ، ثم لا يبقى أحد الا صعق ، ثم يتزل الله مطرا كأ نه الطل ، فتنبت منه أجساد الناس ، ثم ينفخ فيه أخرى فاذا هم قيام ينظرون)) [رواه مسلم] .

“След това ще се надуе Рога, и всеки щом го чуе ще се вслуша в страни и ще се повдигне в страни, след това няма да остане нито един и той да не е поразен. След това Аллах ще спусне дъжд, като роса, от който ще израснат телата на хората. След това ще се надуе втори път, и тогава всички хора ще се изправят гледащи.”

(предаден от Муслим)

Четвърто: Съживяването.

Когато съживи Аллах умрелите след второто надуване в Сура, всички хора застават пред Господаря на световете. И когато

Аллах разреши да се надуе рога и да се върнат душите в телата й, тогава хората стават от гробовете и се запътват забързани към Мехшер, боси- без обувки, голи- без дрехи, необрезани- не суннетисани, бедни- нямат нищо с тях.

Ще стоят продължително време на Мехшер, слънцето ще се бриближи към тях и ще му се увеличи горещината, ще потъват в пот, от изпитващия голям страх на това събиране. Някои от хората, потта ще достига до глезените им, някои до коленете им, други до гърба им, други до гърдите им, други до раменете им, а някои от тях се давят изцяло, и всичко това е според делата им.

Съживяването е истина, което се потвърждава от религията, сетивата и разума.

-От религията: знаменията са много в Книгата на Аллах, и достоверните хадиси от суннета на Пратеника на Аллах (С.А.В.) го потвърждават също.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ﴾ (التغابن 007)

“Кажете: Не, кълна се в моя Господар, ще бъдете съживени.”

(сура ат-Тагабун-7)

﴿ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ ﴾ (الأنبياء 104)

“Както наченахме първото сътворяване, така Ние ще го повторим.”

(сура ал-Анбия-104)

И думите на Пратеника (С.А.В.):

((ثم ينفخ في الصور فلا يسمعه أحد إلا أصغى لينا و رفع لينا ، ثم لا يبقى أحد إلا صعق ، ثم ينزل الله مطرا كأ نه الطل ، أ و الظل - شك الراوي - فتنبت أجساد ، ثم ينفخ فيه أخرى فاذا هم قيام ينظرون)) [رواه مسلم]

“След това ще се надуе Рога, и всеки щом го чуе ще се вслуша в страни и ще се повдига в страни, след това няма да остане нито един и той да не е поразен. След това Аллах ще спусне дъжд, като роса, от който ще израснат телата на хората, след това ще се надуе втори път, и тогава всички хора ще се изправят гледащи.”

(предаден от Муслим)

Всевишния Аллах казва:

﴿ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظْمَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴾ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا
أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ (يس 078-079)

“И казва: Кой ще съживи костите, след като станат на пръст. Кажи: Ще ги съживи Онзи, Който ги сътвори първия път. Той знае всичко как се сътворява.” (сура Йа син-78-79)

От сетивата са: Аллах е показал на своите раби съживяването на умрели на тази земя, както споменава в сура ал-Бакара пет примера за това: съживяването на народа на Муса, които Аллах ги съживи след като ги осмърти, убития от потомците на Израил, народа, които излезнаха от своите домове бягайки от смъртта, и онзи който мина по край село, и птиците на Ибрахим (А.С.)

А от разума: се потвърждава по два начина:

А)-Че, Аллах- Всевишния- е Сътворителя на небесата и земята, и всичко което е в тях, сътвори ги без да ги има, и Сътворителя на тях, нищо не може да Му попречи да ги върне отново.

Б)-Че, земята по някога е мъртва, опустошена, няма нищо живо в нея, и когато Аллах спусне дъжд върху нея, веднага се раззеленява и се съживява всеки твар в нея.

И Онзи, който я съживи след нейната смърт, ще съживи отново и умрелите безсъмнение.

Пето: Събирането, равносметката и награждаването.

Ние вярваме в събирането на телата и тяхното съживяване, и след това тяхното разпитване, и раздаване на справедливост между тях, и след това награждаването на всички създания според тяхните дела. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴾ ﴿٤٧﴾ (الكهف 047)

“И ще ги съберем [тварите], и не ще пропуснем никого от тях.” (сура ал-Кехф-47)

﴿ فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۖ فَيَقُولُ هَذَا مَا أَدْرَأُ ۗ كِتَابِيَهٗ ۚ إِنِّي

ظَنَنْتُ أَنِّي مُلْتَقٍ حِسَابِيَهٗ ۚ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿١٩﴾

(الحاقة 019-021)

“И онзи, чиято книга му се даде в десницата, ще каже: Ето ви, прочетете моята книга! Предполагах, че ще получа своята равносметка. И ще живее в доволство.”

(сура ал-Хакка-19-21)

﴿ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ ۖ فَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهٗ

وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَهٗ ﴿٢٥﴾ (الحاقة 025-026)

“А онзи, чиято книга му се даде в левицата, ще каже:- О, да не ми бе давана моята книга и да не бях узнал каква е моята равносметка!”

(сура ал-Хакка-25-26)

Събирането е: водене на хората към Мехшер за тяхното разпитване. Разликата между него и съживяването е ,че съживяването е връщане на душите в телата, а събирането е воденето на съживените и събирането им на Мехшер.

А равносметката и награждаването е: да се пресъди истината между хората от Благословения Аллах, между ръцете Му, като покаже делата им, които са извършили. Богобоязливите вярващи- техният изпит ще бъде, като им покажат делата , и тогава ще узнаят благоволенията на Аллах върху тях, Който ги покри на земята, и Който ще им ги опрости в отвъдния свят (ахирета). Ще бъдат събирани според тяхната вяра, ще ги посрещат меляйкетата и ще ги зарадват с Дженнет, ще ги успокояват от неочаквания страх и от загрижеността на този тежък ден. Лицата им ще бъдат осветлени и ще бъдат приятно усмихнати от радост. А лъжците, които отрекоха истината ще бъдат тежко разпитвани, за всичко без изключение, за всяко малко и голямо. На Съдния ден ще бъдат повлечени върху лицата им-унижени-награда за това, което извършиха ръцете им, и заради това, че лъжеха и не уярваха.

Първите, които ще бъдат разпитани на Съдния ден са общността на нашия Пророк Мухаммед (С.А.В.). От тях 70 000 ще влезнат в Дженнета без разпит и без наказание, заради цялостното им единобожие (теухид). Те са онези, които ги описа Пророка (С.А.В.) с думите си:

((لا يسترقون ولا يكتون ولا يتطيرون و على ربههم يتوكلون))

“ Не искат да им се учи рук`йе, нито да ги лекуват (с нагорещено желязо), и не предсказват, и на техния Господар се уповават.”

От тях е сподвижника Укяше ибн Мухсин- Аллах да е доволен от него.

Първото за което ще бъде питан всеки раб, от задълженията му към Всевишния Аллах е молитвата, а първото, което ще се пресъди между хората от задълженията между тях е кръвнините.

Шесто: Кладенеца (хауд)

Ние вярваме в кладенеца на Пророка (С.А.В.), който е много голям и е священо място за пиене. Водата му е от Дженнета, от реката Кеусер, намиращ се на площада на Съдния ден. От него ще пият вярващите от общността на Мухаммед (С.А.В.). Този кладенец- водата му е по бяла от млекото, по-студена от леда, по- вкусна от меда, и има по- хубава миризма от миск. Той е много широк, дължината му и широчината му са еднакви, всеки ъгъл от ъглите му може да се проходи месец. В него има два водопада- течачи от Дженнета. Неговите чаши са повече от звездите, и който се напие от него, дори една глътка, никога няма да почувства жажда.

Пратеника (С.А.В.) рече:

((حوضي مسيرة شهر ، مأؤه أبيض من اللبن و ريحه أطيب من المسك ، و

كيزانه كنجوم السماء ، من شرب منه فلا يظمأ أبدا)) [رواه البخاري]

“ Моя кладенец може да се проходи месец, неговата вода е побяла от млякото, а мириша му е по-хубав от миска, а чашиите му са колкото звездите на небето. Който се напие от него, никога няма да зажадне” (предаден от Бухари).

Седмо: Застъпването (шефат).

Когато се утежни изпитанието на хората във великия Мехшер, стоящи така продължително, ще започнат да търсят някой, който да се застъпи за тях и да иска от техния Господар да ги освободи

от мъченията на Мехшер и неговите тежкотии. Петте пратеника-притежателите на твърдостта-отказват да се застъпят, докато стигнат до последния от пратениците, нашия Пророк Мухаммед (С.А.В.), на когото Аллах опрости всичко, което бе извършил, и което щеше да извърши. Ще застане на мястото на благодарностите (Мекам ал-Мехмуд), и ще му благодарят първите от човечеството и последните. Тогава ще се види неговата велика и висока степен. Ще падне на седжде под трона на Аллах, където Аллах ще му вдъхнови благодарности, с които ще благодари на Аллах и ще Го възвиши, и ще иска разрешение от Него да се застъпи за създанията, и да се пресъди между хората след тези страшни и непоносими мъчения. Пратеника (С.А.В.) рече:

((ان الشمس تدنو يوم القيامة حتى يبلغ العرق نصف الأذن فبينما هم كذلك ، استغاثوا بآدم ثم بابر اهيم ثم بموس ثم بعبسى ثم بمحمد صلى الله عليه و سلم ، فيشفع ليقضى بين الخلق ، فيمشى حتى يأخذ بحلقة الباب ، فيومئذ يبعثه الله مقاما محمودا يحمده أهل الجمع كلهم))
[رواه البخاري]

“ Наистина, слънцето ще се приближи на Съдния ден, докато достигне потта до половината на ушите им. И в това състояние ще искат помощ от Адем, после от Ибрахим, после от Муса, после от Иса, после от Мухаммед (С.А.В.). Той ще се застъпи за да се пресъди между хората. После ще върви до като хвани чукалото на вратата. След това Аллах ще го изпрати към мястото на благодарностите, и ще му благодарят всички събрани хора.”

(предаден от Бухари)

Това е голямото застъпване, която е само за Пратеника (С.А.В.), но той има и други застъпвания, и те са:

- Застъпване за обитателите на Дженнета, да им се разреши да влезнат в Дженнета. Това се доказва от следния хадис:

((أتى باب الجنة يوم القيامة فاستفتح ، فيقول الخازن من أنت ؟ قال فأقول محمد ، فيقول بك أمرت لا أفتح لأحد قبلك)) [رواه مسلم]
“ Ще дойда до вратата на Дженнета на Съдния ден и ще искам да ми се отвори. Пазителя му ще рече: Кой си ти? Ще река: Мухаммед. А той ще рече: Наредено ми е да не отварям на никой преди тебе.” (предаден от Муслим)

- Застъпване за хората, които ще им се изравнят добрите с лошите дела, и ще се застъпи да влезнат в Дженнета. Това е мнение на някои от учените, но не е потвърдено с досто-верен хадис от Пророка (С.А.В.), нито от някой друг.
- Застъпване за хора, които заслужават огъня, да не влез-нат в него. Доказателство за това е следния хадис:

((شفاعتي لأهل الكبائر من أمتي)) [رواه أبو داود]

“ *Моята защита е за извършилите голями грехове от моята общност.*” (предаден от Ебу Даууд)

- Застъпване за обитателите на Дженнета, да се издигнат на по-висока степен в него. Това се доказва със следния хадис:

((اللهم اغفر لأبي سلمة و أرفع درجاته في المهديين)) [رواه مسلم]

“ *О, мой Аллах, опрости на Ебу Селеме, и издигни степен-та му в Дженнета с напътените.*”

(предаден от Муслим)

- Застъпване за хора, които ще влезнат в Дженнета без разпит и без наказание. Това се доказва с хадиса на Укяше ибн Мухсин, който е от 70 000, които ще влезнат в Джен-нета без разпит и без наказание. Пророка (С.А.В.) се мо-леше за него като рече:

((اللهم اجعله منهم)) [متفق عليه]

“ *О, мой Аллах, отреди го от тях!*”

(предаден от Бухари и Муслим)

- Застъпване за хора от неговата общност, които са извър-шили голями грехове, и са влезнали в огъня, да излезнат от него. Доказателство за това е следните хадиси:

((شفاعتي لأهل الكبائر من أمتي)) [رواه أبو داود]

“ *Моята защита е за, които извършиха големи грехове от моята общност.*”

(предаден от Ебу Даууд)

((يخرج قوم من النار بشفاعة محمد صلى الله عليه وسلم فيدخلون))

الجنة يسمون الجهنميين)) [رواه البخاري]

“ Ще излезне народ от огъня със застъпването на Мухаммед (С.А.В) и ще влезнат в Дженнета, ще се наричат джехенемлиш.” (предаден от Бухари)

- Застъпване за намаляване наказанието на онези, които го заслужават, като застъпването му на неговия чичо Ебу Талиб.

Доказателство за това е следния хадис:

((لعله تتفعه شفاعتي يوم القيامة فيجعل في ضحاح من النار يبلغ كعبيه يغلي منه دماغه)) [متفق عليه]

“ Надявам се да има полза от моето застъпване на Съдния ден, когато го поставят в пламъците на огъня, достигащи глезените му, от тях ще му ври мозъка.”

(предаден от Бухари и Муслим)

Аллах не приема застъпване, освен чрез следните две условия:

А)- Да е доволен Аллах от застъпника и за когото се застъпва.

Б)- Да разреши Всевишния Аллах на защитника да се застъпи.

Всевишния Аллах казва:

﴿وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ أَرْتَضَى﴾ (الأنبياء 028)

“И се застъпват само за онези, от когото Той е доволен.”

(сура ал- Енбия-28)

﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾ (البقرة 255)

“Кой ще се застъпи пред Него, освен с Неговото позволение.”

(сура ал- Бакара-255)

Осмо: Везната.

Везната е истина и трябва да се вярва в нея. Аллах ще я изправи на Съдния ден за премерване делата на хората, и за да ги награди според делата им.

Тя е истинска везна, имаща две теглилки и език, с нея ще се премерват делата, или книгите с делата, или самия извършител.

Всевишния Аллах казва:

﴿ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ

كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَسِيبِينَ ﴿٤٧﴾

(الأنبياء 047) ﴿

“Ще поставим Ние везните на справедливостта в Деня на съживяването, и никой неще бъде угнетен с нищо.И (всяко дело) Ние ще прибавим, дори да е с тежест на синапено зърно. Достатъчни сме Ние за съдник.”

(сура ал-Енбия-47)

﴿ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ

الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ

بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩٠﴾ (الأعراف 008-009)

“Мярката през този Ден ще е правдата. Чито везни натежат-тези са сполучилите. А чито везни олекнат-тези са, които своите души са ощетили, защото погазваха Нашите знаменния.”

(сура ал-Еаураф-8-9)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((الطهور شرط الايمان ، والحمد لله تملأ الميزان)) [رواه مسلم]

“Чистотата е половината вяра, и благодарностите към Аллах напълват везната.”

(предаден от Муслим)

((يوضع الميزان يوم القيامة فلو وزن فيه السموات والأرض لوسعت))

[رواه الحاكم]

“Ще се постави везната на Съдния ден, и ако се претеглят в нея небесата и земята, ще ги побере.”

(предаден от Хаким)

Девето: Пътят (Сират).

Ние вярваме в пътя, който представлява поставен мост над Джехеннема и много трудно може да се проходи с голям страх. По него хората ще преминават за Дженнета, някои от тях ще преминат с бързина, като затварянето на миглата, а някои ще преминат като светкавица, а някои като вятър, а някои ще прелетят като птици, а други като най-добрия кон, а други ще преминат като най-бързия човек, други тичайки, а последния от преминаващите ще пълзи. Ще минават според делата им, докато премине онзи, който светлината му е като палеца на крака му, а някои от хората ще бъде зграбчен и хвърлен в огъня. Който премине през този мост ще влезне в Дженнета.

Първия, който ще го премине е нашия Пророк (С.А.В.), после неговата общност. Тогава никой няма да говори освен пратениците, които ще се молят, казвайки: ”О, Аллах, спаси, спаси!”

В Джехеннема има ченгели от двете страни на този път, никой не знае тяхната големина, освен Аллах, които ще дърпат хората към Джехеннема, които Аллах е отредил.

Този път е по-остър от сабята, и по-тънък от косъма, плъзгаш, човешкия крак не може да се задържи, освен, който Аллах го затвърди. Около него всичко е тъмнина. Тогава ще се изпрати доверието и милостта, и ще застанат от двете страни на пътя, за да свидетелстват за онези, които ги зачитаха или ги погубиха.

Казва Всевишния Аллах:

﴿ وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنجِي

الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُوا الظَّالِمِينَ ﴿٧٢﴾ فِيهَا جَثِيًا ﴿٧٢﴾ (مریم 071-072)

“И всеки от вас ще мине през Джехеннема. Това е окончателната присъда от твоя Господар. После Ние ще спасим богобоязливите и ще оставим там на колене угнетителите.”

(сура Мерйем-71-72)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((و يضرب الصراط بين ظهрани جهنم فأكون أنا و أمتي أول من يجيزه))
[رواه مسلم]

“Ще се сложи пътят насред Джехеннема, и аз ще бъда първият, който ще го премине, и моята общност.”

(предаден от Муслим)

((و يضرب جسر جهنم فأكون أول من يجيز و دعاء الرسل يومئذ اللهم سلم
سلم)) [متفق عليه]

“ И ще се сложи моста над Джехеннема, и ще бѣда първия, който ще го премине, а молбата на пратениците тогава ще е: О,Аллах спаси, спаси!” (предаден от Бухари и Муслим)

Ебу Сеид ал-Худри-Аллах да е доволен от него- рече:

((بلغني أن الجسر أدق من الشعر و أحد من السيف)) [رواه مسلم]
“ Известиха ме, че мостта е по-тънък от косѣма и по-остър от сабята.” (предаден от Муслим)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((و ترسل الأمانة و الرحم فتقومان على جنبي الصراط يمينا و شمالا ،
فيمر أولكم كالبرق ... ثم كمر الريح ، ثم كمر الطير و شد الرجال ، تجزي
بهم أعمالهم ، و نبينكم قائم على الصراط يقول: رب سلم سلم ، حتى تعجز
أعمال العباد، حتى يجئ الرجل فلا يستطيع السير الا زحفا قال و في حافتي
الصراط كلا أليب معلقة مأ مورة بأخذ من أمرت به فمخدوش ناج و مكدوس
في النار)) [رواه مسلم]

“ Ще се изпрати доверието и милоста, и ще застанат от двете страни на пътя- от дясно и от ляво, и ще замине първия от вас като светкавица... после като вятѣра, после като птица и като най-бързия от мъжете, ще преминават според делата им.

А вашия Пророк ще е прав на пътя и ще казва: -О, мой Господар спаси, спаси-докато свършат делата на рабите, тогава ще дойде човек, не може да върви, освен пълзейки. От страните на пътя има закачени ченгели, на които и е наредено да вземат, който Съм отредил. Оскърбения ще се спаси, а притеснения в огъня.” (предаден от Муслим)

Десето: Платото.

Ние вярваме, че вярващите след като преминат моста ще застанат на платото, а то е място между Дженнета и Джехеннема. Вярващите които преминаха пътя и се спасиха от огъня ще застанат в него, за да се пресъди между тях, преди да влезнат в Дженнета.И когато се пречистят и разкрасят, ще им се разреши да влезнат. Пратеника (С.А.В.) рече:

((يخلص المؤمن من النار فيحسبون على قنطرة بين الجنة و النار ، فيقتص لبعضهم من بعض مظالم كانت بينهم في الدنيا حتى اذا هذبوا و نقوا اذن لهم في دخول الجنة ، فو الذي نفس محمد بيده لأحدهم أهدى بمتزله في الجنة منه بمتزله كان فيالد نيا)) [رواه البخاري]

“ След като се спасят вярващите от огъня, ще бъдат спрени на платото между Дженнета и огъня. Там ще се пресъди между тях в несправедливостите които бяха между тях на земята. И когато се пречистат и разкрасят, ще им се разреши да влезнат в Дженнета. Кълна се в Онзи, в чиито ръце е душата на Мухаммед, че всеки от тях ще знае по-добре своя дом в Дженнета, от своя дом на земята.” (предаден от Бухари)

Единадесето: Дженнета и Джехеннема.

Ние вярваме, че Дженнета е истина, и че Джехеннема е истина, и че съществуват, няма да изчезнат, нито да се погубят, а напротив са вечни.

Разкоша на жителите в Дженнета няма да свърши, нито ще изчезне, и нито наказанието на жителите в огъня, който Аллах отредил да останат вечно в него, няма да свърши, нито да прекъсне.

Тези, които вярваха, че Аллах е единствен, ще излезнат от Джехеннема със застъпването на застъпниците и с милоста на Всемилюстивия.

Дженнета е дом на честта и достойнството, който го приготви Аллах за богобоязливите на Съдния ден. В него има течащи реки, високи дворци, и хубави жени, и всичко, което го пожелаат душите, очите изпитват сладост от него. Тези неща не са видяни от око, нито са чули уши, нито може да си го представи човежкото сърце. Разкоша на Дженнета няма да свърши, нито да изчезне, ще останат вечно в него. Една пръчка място от Дженнета е по-добро от земята и каквото е в нея. Мириса и се носи от преди 40 години.

А най- великата награда за вярващите в Дженнета че ще видят със собствените си очи техния Господар.

А невярващите- на тях им е забранено да гледат към техния Господар, и който отрече, че вярващите ще видят техния Господар, те са с невярващите в тази забрана.

В Дженнета има 100 степени, разстоянието между всяка степен е колкото между небето и земята. Най- високата степен в Дженнета се нарича Фирдеус, на който покрива му е трона на Всемилюстивия. Дженнета има 8 врати, разстоянието от едната страна до другата страна на всяка врата е колкото между Мекка и Хиджр. А най- ниската степен от жителите на Дженнета е колкото земята и още десет пъти.

Казва Всевишния Аллах за Дженнета:

﴿ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴾ (آل عمران 133)

“ Пригответена за богобоязливите.” (сура али Имран- 133).

﴿ جَزَاءُ لَهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ﴾

(البينة 008)

“ Наградата им при техния Господар ще са в Градините на Адн, сред които реки текат, там ще пребивават вечно и завинаги. Аллах ще е доволен от тях и те ще бъдат доволни от Него. Това е за всеки, който се страхува от своя Господар.”

(сура ал- Бейине-8)

А огъня, е дом, който го приготвил Аллах за невярващите и грешниците, в него е най- страшното наказание с различни название. Неговите пазители са страшни и груби Меляйкета.

И неверниците остават вечно в него. Ще се хранят от джехенемското дърво- Зеккум- и ще пият горяща вода. Огъня на земята е по- слаб 70 пъти от огъня в Джехеннема.

Този огън няма да се зодоволи от всички хора които ще влезнат в Джехеннема, а напротив ще вика: има ли още. Джехеннема има седем врати, всяка врата е разделена на части.

Казва Всевишния Аллах за огъня:

﴿ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴾ (آل عمران 131)

“ Подготвен за неверниците!” (сура али Имран- 131).

И казва Всевишния за жителите на огъня, че са вечни, и че тои няма да изчезне:

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكٰفِرِيْنَ وَاَعَدَّ لَهُمْ سَعِيْرًا ﴿٦٤﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا اَبَدًا ﴿٦٥﴾ ﴾

(الأحزاب 064-065)

“ Наистина Аллах прокле неверниците и пригответи за тях Пламъци. Там ще пребивават вечно.” (сура ал-Ахзаб-64-65)

(3)-Ползите от вярата в Съдния ден:

Ползите от вярата в Съдния ден са:

- 1- Желание в извършване на добри дела, и стрикност в тях, с надеждата да бъдат от възнаградените.
- 2- Страхуване от извършване на лоши дела и да си доволен от това, и страхуване от наказанието на този ден.
- 3- Вярващия узнава, че ще получи всичко, което не е могъл да има на земята, като бъде награден с наградите и с блаженството на отвъдния свят.
- 4- Че, вярата в съживяването е основата на щастието на чо-века и обществото, когато човек, уварва, че Всевишния Аллах ще съживи създанията след тяхната смърт, и че ще им прави равносметка, и че ще ги възнагради всеки спо-ред делата им, че ще пресъди между угнетителя и угне-тения, дори и при животните. Тогава ще започне да служи и подчинява на Аллах, и ще се отдалечи от лошото. А когато служи и се подчени на Аллах тогава доброто, и уважението, и спокойството и мира ще се разпространи в обществото.

Шестата основа: Вярa в съдбата

(1)-Същността на съдбата и важноста от вярата в нея.

Съдбата е предупределено от Аллах на всички създания, чрез Неговото знание и мъдрост. Тя се връща към мощта на Аллах и че Аллах е Всемогъщия над всичко, извършва всичко което пожелае.

Вярата в съдбата е от вярата в господарството (божественоста) на Всеславен и Всевишен Аллах. Тя е една от основите на вярата, без която не може да се осъществи вярата.

Всевишния Аллах казва:

﴿ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴾ (القمر 049)

“ Ние всяко нещо сътворихме с мяра.” (сура ал-Камер-49)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((كل شيء بقدر حتى العجز الكيس ، أو الكيس و العجز)) [رواه مسلم]
“ Всяко нещо има предупределена съдба, дори и слабостта и хитростта, или хитростта и слабостта “ (предаден от Муслим)

(2)- Степените на съдбата.

Вярата в съдбата не се осъществява, освен чрез осъществяването на следните четири степени, те са:

А)-Вяра във вечното знание на Аллах, обхващащо всяко нещо.

Всевишния Аллах казва:

﴿ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي

كِتَابٍ ^ج إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴾ (الحج 070)

“ Нима не знаеш, че Аллах знае всичко на небето и на земята? Всичко това е в Книга. За Аллах това е лесно.”

(сура ал-Хадж-70)

Б)- Вяра в написаното в “Запазения скрижал” (Леух ал- Мехфуз), съдържащо предупределените съдби, които Аллах ги знае.

Всевишния Аллах казва:

﴿ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ﴾ (الأنعام 038)

“ Не пропуснахме нищо в Книгата.” (сура ал- Енам-38)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((كتب الله مقادير الخلائق قبل أن يخلق السموات والأرض بخمسين ألف سنة)) [رواه مسلم]

“ Аллах написа предупределеното на създанията, преди 50 000 години да създаде небесата и земята.” (предаден от Муслим)

В)-Вяра в изпълняващото се всяко желание на Аллах и Неговата всеобхващаща мощ. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴾ (التكوير 029)

“ Тогава ще пожелавате само онова, което желае Аллах, Господарят на световете.” (сура ат-Тек`уир-29).

Пратеника (С.А.В.) рече на човека, които му рече:-Каквото пожелаете Аллах и ти-

((أ جعلتني لله ندا بل ما شاء الله وحده)) [رواه أحمد]

“ Правиш ли ме да съм с Аллах бог ? Напротив каквото пожелаете Аллах- единствен.” (предаден от Ахмед)

Г)- Вяра в, че Аллах е Създателя на всяко нещо. Всевишния Аллах казва:

﴿ اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴾

(الزمر 062)

“ Аллах е Творецът на всяко нещо и Той е Разпоредителят за всяко нещо.” (сура аз-Зумер-62)

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴾ (الصافات 096)

“ Аллах е сътворил и вас, и онова, което правите.”

(сура ас-Сафат-96)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((ان الله يصنع كل صانع و صنعته)) [رواه البخاري]

“ Наистина, Аллах е създателя на всеко сътворено и сътворяването Му.” (предаден от Бухари)

(3)-Видовете предопределени съдби.

А)-Предупределената обща съдба за всички създания. Тя е написаното в – Запазения скрижил- (Леух ал- Мехфуз) 50 000 преди създаването на небесата и земята.

Б)- Предупределените съдби за живота. Тя обхваща всичко, което ще се случи на човек от вдъхването на душата му (в утробата на майката) до края на живота му.

В)- Предупределената съдба за годината. Тя съдържа всичко, което ще се случи през годината. И това става през ноща Кадр във всяка година. Всевишния Аллах казва:

﴿ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴾ (الدخان 004)

“ През нея се решава всяко мъдро дело.” (сура ад- Духан-4)

Г)-Предупределената съдба за деня. Тя обхваща каквото ще се случи всеки ден, като въздигане и понижаване, даване на препитание и забраняване, даване на живот и осмъртяване и други. Всевишния Аллах казва:

﴿ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴾

(الرحمن 029)

“ Умолява Го всичко на небесата и на земята. Всеки миг изявява Той някакво дело.” (сура ар-Рахман-29)

(4)- Убеждението на предците в съдбата.

Те вярваха, че Аллах е създателя на всяко нещо, неговия Господар и Владетел. Той предупредели съдбите на създанията, преди да ги създаде. Предупредели техните животи, препитания и дела, и им предписа да ли ще бъдат щастливи или нещастни, и всичко отбеляза в ясна книга. Каквото Аллах пожелае се случва, а каквото не пожелае няма да се случи. Знае каквото беше, какво става, и каквото не се е случило, и ако се случеше, как щеше да се случи. Той е Всемогъщия над всяко нещо, упътва, който пожелае и заблуждава който пожелае.

И всички хора имат желание и мощ, с която извършват делата си, които Аллах им е позволил и им е дал възможности и сила. Предците са убедени, че хората не желаят да се случи нещо, освен ако Аллах пожелае да се случи. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ﴾ (العنكبوت 069)

“ И които се борят в Наше име, непременно ще ги водим по нашите пътища.” (сура ал- Анкабут-69)

Наистина, Всевишния Аллах е създателя на хората и техните дела, и те ги извършват истински. И никой няма довод пред Аллах, ако е изоставил Негова заповед, или е извършил нещо забранено. А напротив, Той притежава цялостните доводи за хората. И е разрешено да се използва за доказателство предуд-пределените съдби в изпитанията, а не в срамотите и греховете. Както пренася Пратеника (С.А.В.) оправданието на Муса пред Адем:

((تَحَاجُ آدَمَ وَمُوسَى، فَقَالَ مُوسَى: أَنْتَ آدَمُ الَّذِي أَخْرَجْتَكْ خَطِيئَتِكَ مِنَ الْجَنَّةِ، فَقَالَ لَهُ آدَمُ: أَنْتَ مُوسَى الَّذِي اصْطَفَاكَ اللَّهُ بِرِسَالَاتِهِ وَبِكَلَامِهِ ثُمَّ تَلَوْنِي عَلَى أَمْرٍ قَدَّرَ عَلَيَّ قَبْلَ أَنْ أُخْلَقَ فَحَجَّ آدَمَ مُوسَى)) [رواه مسلم]

“ Оправдаваха се Адем и Муса, и рече Муса: Ти си Адем, който те изкара греха ти от Дженнета. А Адем му рече: Ти си Муса, който те избра Аллах с Неговите послание и Неговото слово, и после ме упрекваш в нещо, което вече ми беше предупредено, преди да бъде създаден. Тогава Адем победи Муса с неговия довод.” (предаден от Муслим)

(5)- Делата на хората.

Делата, които Аллах ги сътворява във вселената се делят на две:

Първо: каквото Аллах е предупредил да се случи от Неговите дела в създанията Му. Никой не е в състояние да ги промени, нито да избира - Желанието е единствено за Аллах – като даването на живот и осмъртяването, разболяването и оздравяването. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴾ (الصافات 096)

“ Аллах е сътворил и вас, и онова, което правите.”

(сура ас- Сафат-96)

﴿ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴾

(المالك 002)

“ Той е, Който сътвори смъртта и живота, за да ви изпита кой от вас е по-добър в делата.” (сура ал-Мулк-2)

Второ: каквото го извършват създанията, всичко е според желанията им. Тези дела се случват с избирането на техните извършители и с техните желание им, защото Аллах им даде право да избират. Всевишния Аллах казва:

﴿ لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ﴾ (التكوير 028)

“ За всеки от вас, който желае да е на Правия път.”

(сура ат-Тек`уир-28)

﴿ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ ﴾ (الكهف 029)

“ Който желае, да вярва, а който желае, да остане неверник!”

(сура ал-Кехф-29)

И те ще бъдат похвалени за доброто, което са извършили, и ще бъдат унижени за лошото, което са извършили. Аллах не наказва, освен в нещо, което човек има в него избор, както казва Всевишния:

﴿ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴾ (ق 029)

“ И не съм угнетител на рабите.” (сура Каф 29)

Човека знае разликата между избора и голямата нужда.

Може да слезне от покрива на къщата към земята по стълбите, както пожелае и избере, а може друг човек да го блъсне от покрива. Първото е по негова воля и избор, а второто е принудително.

(6)- Събиране между сътворяването на Аллах и делата на човека.

Аллах сътвори човека, и сътвори и неговите дела, и му отреди желание и мощ. Човека е истинския извършител на делата си, защото притежава желание и мощ. И когато повярва, това е според желанието му, и когато не повярва, той е невярващ по собственото си желание и избор. Като например: -когато речем, този плод е от това дръвче, или тази реколта е от тази земя. Кое-

то означава, че са израснали от тях. И когато кажем, и от Аллах, това означава, че Той ги създаде от нея, и в това няма противоречие.

И за това се съвпада, каквото Аллах е отредил с Неговото предуделение на съдбата. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴾ (الصافات 096)

“ Аллах е сътворил и вас, и онова, което правите.”

(сура ас- Сафат-96)

﴿ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ۖ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ۖ فَسَنِيبِهِ رُءُوسٌ لِّئَلَّا يُرَىٰ ۖ

﴿ وَأَمَّا مَنْ نَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ۖ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ ۖ فَسَنِيبِهِ رُءُوسٌ

﴿ لِّلْعُسْرَىٰ ۖ ﴾ (الليل 005-010)

“ Който раздава и се бои, и вярва в Най-прекрасното, ще го улесним към лесното. А който е скъперник и пренебрегва, и взима за лъжа Най-прекрасното, ще го улесним към трудното.”

(сура ал-Лейл-5-10)

(7)-Задълженията на човека спряму съдбата.

Всеки човек е задължен спряму съдбата да спазва следните две неща:

Първо: Да иска помощ от Аллах в извършване на позволеното, и отдалечаване от забраненото, и да иска от Него да му олесни и да не му отежнява. Да се уповава на Него, и да иска прикритие от Него, и да знае, че винаги се нуждае от Аллах при искане на добро, или изоставяне на лошото.

Пратеника (С.А.В.) рече:

((احرص على ما ينفعك واستعن بالله و لا تعجز و ان أصابك شيء فلا تقل لو أني فعلت كذا لكان كذا و لكن قل قد رآه الله و ما شاء فعل ، فان لو تفتح عمل الشيطان))

“ Пази и търси това от, което имаш полза, и искай помощ от Аллах, и не се порицавай. Ако те сполети нещо, не казвай, ако бях направил така, не ще ме да ме сполети, а кажи: Аллах го е

отредил да се случи, и каквото пожелае се случва. Наистина, това – ако – отваря работа на шейтана.”

Второ: Да проявява търпение, когато го сполети нещо отредено от Аллах, и да не се притеснява, защото знае, че това е от Аллах, да бъде доволен и да го приеме. Да знае, че каквото го е сполетяло, не е заради грешките му, и каквото е прегрешил не е причина за да го сполети беда.

Пратеника (С.А.В.) рече:

((و أعلم أن ما أصابك لم يكن ليخطئك و أن ما أخطأك لم يكن ليصيبك))
“ И знай, че каквото те е сполетяло, не е, че си прегрешил, и че каквото си сгрешил, не е причина за да те сполети беда.”

(8)-Задоволяване с отреденото и съдбата.

Всеки един трябва да е доволен от съдбата, защото това е задоволство от господарството на Аллах. Всеки вярващ трябва да е доволен от предупредената съдба от Аллах, защото делата на Аллах и Неговото отрещане съдържат само добро, справедливост и мъдрост. Който приеме, че каквото го е сполетяло не е заради това, че е сгрешил, и каквото е сгрешил не е за да го сполети беда, ще успокои душата си и няма да се притеснява, и ще острани съмненията, вълненията и непостоянството.

И няма да съжالياва за това, което е загубил, и няма да изпитва страх от бъдещето. Тогава ще бъде най-щастливия от хората, с най-добрата душа и най-спокойния човек.

Който узнае, че живота му е ограничен, и, че препитанието му е преброено, че малодушието няма да му удължи живота, и скърпничеството няма да увеличи препитанието му.

Всичко е предписано, търпение на каквото го сполети, и искане на опрощение за каквото е прегрешил и задоволството каквото Аллах е отредил. Така ще събере между изпълняване на повеленото и търпение в каквото го сполети.

Всевишния Аллах казва:

﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ وَاللَّهُ

بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾ (التغابن 011)

“Никоя беда не идва без позволенieto на Аллах. А който вярва в Аллах, Той напътва сърцето му. Аллах всяко нещо знае.”
(сура ат-Тегабун-11)

﴿فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَسْتَغْفِرُ لِدُنْيَاكَ﴾ (غافر 055)

“Затова бъди търпелив и ти (О, Мухаммед)! Обещанието на Аллах е истинно. Моли опрощение за своя грях!”
(сура Гафир-55)

(9)-Напътването.

То се дели на две:

А)-Напътване, довеждащо до истината и правия път. То е за всички създания, и се извършва от пратениците и техните последователи. Всевишния Аллах казва:

﴿وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (الشورى 052)

“Наистина, ти насочваш към правия път.”

(сура аш-Шура-52)

Б)- Напътване с помощ и затвърдяване от Аллах, благоволение от Него за Неговите богобоязливи раби. То не се извършва от никой, освен от Аллах, Който казва:

﴿إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾

(القصص 056)

“Не ти напътваш, когото обичаш, а Аллах напътва когото пожелае.”

(сура ал-Касас-56)

(10)- Желанието, което е споменато в книгата на Аллах.

Разделя се на два вида:

- 1- Предупредено, осъществяващо се желание, обхващащо всички създания. Каквото пожелае Аллах се осъществява, и каквото не пожелае не се осъществява. Чрез него се осъществява- задължително- всяка нещо, но не е

задължително да се обича и приема със задоволство, освен ако това нещо е свързано с шериатското желание. Всевишния Аллах казва:

﴿فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ﴾

(الأنعام 125)

“И когото Аллах поиска да напъти, разтваря гърдите му за Исляма.” (сура ал-Ен`ам-125)

- 2- Шериатско религиозно желание. При него се обича желаното и неговия притежател, и задоволство от него. Не е задължително да се осъществи желаното, освен ако се свърже с предупределеното желание.

Всевишния Аллах казва:

﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمْ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمْ الْعُسْرَ﴾

(البقرة 185)

“Аллах иска да ви улесни и не иска да ви затрудни.”

(сура ал-Бакара-185)

Предупределеното, осъществяващо се желание е по-обширно, защото всяко желано нещо в шериата се осъществява, тогава то е предупределено да се осъществи. И не всяко нещо, което се е случило е желано от шериата. Например вярата на Ебу Бекр-Аллах да е доволен от него-обхваща и двата вида желания. А в неверието на Ебу Джехль се осъществи само предупределеното желание, въпреки, че се желае от шериата неговата вяра.

Въпреки, че Аллах е предупределил греховете и е отредил да се случат, не е доволен да ги има в религията, не ги обича и не ги нарежда на хората. А напротив, мрази греховете и се отвърщава от тях, забранява ги и наказва техния извършител. Всичко това е от предупределената му съдба. Докато служенето на Аллах и вярата в Него ги обича Аллах, повелява ги и награжда техния извършител с добро и велики награди. Казва Всевишния Аллах:

﴿وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ﴾ (الزمر 007)

“И не приема Той неверието у Своите раби.”

(сура аз-Зумер-7)

﴿ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴾ (البقرة 205)

“И Аллах не обича развалата.” (сура ал-Бакара-205)

(11)-Причините, които премахват съдбата.

Аллах е отредил на тези предупределени неща, причини, които ги премахват и вдигат, като молбата (дуата), милостинята (садаката), лекарствата, внимаването използването на твърдост. Те са за всичко, което Аллах е отредил, дори за слабостта и хитростта.

(12)- Съдбата-тайната на Аллах в Неговите създания.

Мнението, че съдбата е тайната на Аллах в Неговите създания е ограничено в някои страни на съдбата, не ги знае никой, освен Аллах, и не може да ги узнае човека, като, че Аллах напътства и заблуждава, че Той дава живот и осмъртява и, че Той дава препитанието и го забранява.

Пратеника (С.А.В.) рече:

((اذا ذكر القدر فأمسكوا)) [رواه مسلم]

“Когато се спомена съдбата, замълчете!”

(предаден от Муслим)

А другите страни на съдбата, нейните велики мъдрости, степени и ползи, е разрешено да се разясняват на хората и да се знаят, защото съдбата е една от основите на вярата, задължени сме да я знаем и да я разясняваме на другите.

Пратеника (С.А.В.) рече, когато спомена основите на вярата на Джебраил (А.С.):

((هذا جبريل أتاكم يعلمكم دينكم)) [رواه مسلم]

“Този беше Джебраил, дойде за да ви научи вашата религия.”

(предаден от Муслим)

(13)-Използване съдбата за довод.

Вечното знание на Всевишния Аллах, обхващащо каквото ще се случи, е от невидимото за хората, никой не го знае, освен Той. За това никой не може да взема съдбата за довод, защото не е разрешено да се изоставят заповедите на Аллах, уповавайки се на предупределеното от Аллах. То не е довод на никой пред

Аллах, нито пред човечеството. Ако беше разрешено на някой да взема съдбата за довод, за това , което извършва от грехове, няма да се накаже нито един угнетител, няма да се убие нито един идолопоклоник, няма да се изпълни нито едно наказание, и никой няма да изостави престъпленията. Това разваля религията и живота на земята.

И ще кажем на който взема съдбата за довод: ти нямаш сигурно знание, че ще си от обитателите на Дженнета, или на Джехеннема. Ако имаш знание, намаше да ти нареждаме, нито забраняваме, но ти извършвай добри дела, и може би Аллах да те напъти да бъдеш от обитателите на Дженнета.

Някой от сподвижниците на Пратеника (С.А.В) рече, когато чу хадисите за съдбата: (Не бях по-стриктен в изпълнение на заповедите от мене си сега.)

Когато беше запитан Пратеника (С.А.В.) за вземането на съдбата за довод, рече:

((اعملوا فكل ميسر لما خلق له فمن كان من أهل السعادة فسييسر لعمل أهل السعادة ، و من كان من أهل الشقاوة فسييسر لعمل أهل الشقاوة ،))

“ Изваршвайте дела, на всеки ще му се улесни за каквото е създаден, който е от щастливите, ще му се улесни да извършва делата на щастливците. А който е от нещастните, ще му се улесни да извършва делата на нещастните. И след това прочете:

﴿ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ﴿١٠﴾ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿١١﴾ فَسَنِيئِهِ لِيُسْرَىٰ ﴿١٢﴾

﴿ وَأَمَّا مَنْ خَلَّ وَأَسْتَغْنَىٰ ﴿١٣﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿١٤﴾ فَسَنِيئِهِ لِيُسْرَىٰ ﴿١٥﴾

﴿ لِّلْعُسْرَىٰ ﴿١٦﴾ ﴾ (الليل 010-005)

“Който раздава и се бои, и вярва в Най-прекрасното, ще го улесним към лесното. А който е скъперник и пренебрегва, и взима за лъжа Най-прекрасното, ще го улесним към трудното.”
(сура ал-Лейль-5-10)

(14)-Извършване на дела чрез вземане на причини.

На всеки човек му се предлагат две неща, едното от тях има из-

ход, и не е безсилен да го извърши. А другото няма изход и не се тревожи, че не може да го извърши. Всевишния и Всеславен Аллах знае какво ще сполети създанията, преди да се случи, и това, че го знае не означава, че Той вкарва човека в беда. А това се случва чрез вземане на причините, които довеждат да го сполети беда. Ако се случи заради това, че той занемарява и изоставя причините, които го предпазват от беда, и религията му нарежда да ги използва, се обвинява самия той, защото ги е изоставил и не предпазва себе си. А, ако няма възможност да отстрани бедата, няма да бъде съден за това.

Да извършваш делата чрез вземане на причини, не отрича съдбата и уповането на Аллах. А напротив е част от тях, и когато се случи предупреденото, трябва да е доволен и да го приеме и да каже:

((Аллах го е отредил и каквото пожелае извършва)).

Но преди да се случи, човек трябва да вземе причините от религията, като пратениците които извършваха делата чрез вземане на причините и нещата, които ги предпазваха от техните врагове- въпреки, че бяха подпомогнати с Откровението (Вахй) и пазене от Аллах. Пратеника на Аллах (С.А.В.), който най-много се уповаваше на Аллах, извършваше делата си чрез вземане на причини, със силното му уповане на Аллах.

Всевишния Аллах казва:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ

بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾ (الأنفال 060)

“И пригответе за тях колкото можете сили и бойни коне! Ще наплашите с тях врага на Аллах и вашия враг.”

(сура ал-Енфаль-60)

﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ

رِزْقِهِ ^ط وَإِلَيْهِ النُّشُورُ﴾ (الملك 015)

“Той е, Който подчини за вас земята, за това ходете из нейните краища и яжте от Неговото препитание! Към Него е съживяването.”

Пратеника (С.А.В.) рече:

((المؤمن القوي خير و أحب الى الله من المؤمن الضعيف و في كل خير ،
أحرص على ما ينفعك و استعن بالله و لا تعجز و ان أصابك شيء فلا تقل لو
أني فعلت كذا لكان كذا و كذا ، و لكن قل قدر الله ما شاء فعل فان لو
تفتح عمل الشيطان)) [رواه مسلم]

“ Силния вярващ е по-добър и по-обичан от Аллах, от слабия вярващ, и във всеки има добро. Пази и извършвай от каквото имаш полза, и искай помощ от Аллах и не бъди безсилен. И ако те сполети беда, не казвай, ако бях направил така, щеше да бъде така и така. А кажи: Аллах го е отредил, и каквото е пожелал е извършил. Наистина, “ако” отваря работа на шейтана.”
(предаден от Муслим)

(15)-Отричането на съдбата.

Който отрече съдбата, той отрича основа от основите на вярата и става неверник. Някой от предците е рекъл: (Спорете със знание с онези, които отричат съдбата. Ако я отрекат, те са неверници, а ако я признаят и приемат са победени.)

(16)-Ползите от вярата в съдбата.

От вярата в отреденото в Аллах и съдбата има хубави ползи и следи за човека и обществото. От тях са:

А)-Тя увеличава различните ибадети и хубави качества, като искренноста към Аллах, уповаването на Него, страхопочитанието, копнежа за наградите Му, добронамереното мислене за Аллах, търпение и понасяне на тежкотиите, борене с отчаянието, задоволство от Аллах, благодарностите са единствено за Аллах, изпитване на радост от Неговите благодати и милост, служене единствено на Аллах, изоставяне на високомерието и гордоста, раздаване на милостиня в името на Аллах, сила и мощност, задоволяване с каквото има, следене на високи цели, твърдост, влагане на труд в нещата, справедливост - в явното и скритото, отдалечаване от завистта и несъгласието, пречистване на разума от изопачение и лошотии, спокойствие в сърцето и мир в душата.
Б)-Че вярващия в съдбата, върви в живота си по прав път, и не го изкушават благодатите, и не изгубва надежда, когато го сполети беда, и е сигурен, че каквото и да го сполети е предупредено от

Аллах за изпитание, и не се безпокои, а проявява търпение и знае, че ще бъде награден.

В)-Вярата в съдбата предпазва човека от заблуда и да не умре като грешник. Винаги се бори да е на правия път, увеличава добрите си дела и се отдалечава от греховете и от нещата, вкарващи в Джехеннема.

Г)-Прави вярващите да посрещат тежкотиите и мъченията с твърдо сърце и цялостно убеждение, чрез вземане на причините.

Пратеника (С.А.В.) рече:

((عجباً لأمر المؤمن أن أمره كله خير و ليس ذلك إلا للمؤمن ، ان أصابته
سراء شكر فكان خيراً له ، و ان أصابته ضراء صبر فكان خيراً له))

[رواه مسلم]

“ Чудно нещо е вярващия, във всяко негово дело има добро (хайр), и това не е за друг, освен за вярващия. Ако му дойде радостна вест-благодари на Аллах, и е добро за него. А ако го сполети беда-търпи, и това е добро за него.”

(предаден от Муслим)

Съдържание

Увод	2
Основите на вярата	4
Първата основа: Вярa в Аллах	8
1-Осъществяване на вярата в Аллах	8
2-Важността на единобожието	16
3-Осъществяване на единобожието	17
4-Определението за ибадет	19
5-Доказателства и доводи за единството на Аллах	22
Втората основа: Вярa в меляйкетата	24
1-Същността ѝ	24
2-Степента на вярата в меляйкетата в Исляма и нейния пропис	25
3-Начина на вярване в меляйкетата	26
4-Ползите от вярата в меляйкетата	32
Третата основа: Вярa в книгите	33
1-Същността на вярата в книгите	34
2-Прописа на вярата в книгите	34
3-Нуждата на хората от тези книги и мъдростта от тяхното спускане	35
4-Начина на вярване в книгите	36
5-Приемане известията на предишните книги	38
6-Низпосланите книги, които са споменати в Корана и Суннета	39

Четвъртата основа: Вярa в пратениците	43
1-Вярата в пратениците (А.С.)	43
2-Същността на пророчеството	44
3-Мъдростта от изпращането на пратениците	45
4-Задърженията на пратениците (А.С.)	47
5-Исляма е религия на всички пратеници	48
6-Пратениците са обикновени хора и не знаят невидимото	48
7-Пратениците са предпазени от Аллах	49
8-Броя на пратениците и пророците, и най- удостоените от тях	50
9-Знаменията на пророците и техните чудеса	53
10-Вярa в пророчеството на нашия Пророк (С.А.В.)	54
 Петата основа: Вярa в Съдният ден	62
1-Вярата в Съдният ден	62
2-Същността на вярата в Съдният ден	66
3-Ползите от вярата в Съдният ден	80
 Шестата основа: Вярa в съдбата	81
1-Същността на съдбата и важноста от вярата в нея	81
2-Степените на съдбата	82
3-Видовете предопределени съдби	83
4-Убеждението на предците в съдбата	84
5-Делата на хората	85
6-Събиране между сътворяването на Аллах и делата на човека	86
7-Задълженията на човека спрямо съдбата	87
8-Задоволяване с отреденото и съдбата	88
9-Напътването	89
10-Желанието, което е споменато в книгата на Аллах	89
11-Причините, които премахват съдбата.....	91
12-Съдбата, тайната на Аллах в Неговите създания.....	91
13-Използване на съдбата за довод.....	91
14-Извършване на дела, чрез вземане на причини.....	92
15-Отричането на съдбата.....	94
16-Ползите от вярата в съдбата.....	94
 Съдържание	96